

HRIŠĆANSTVO I JUDAIZAM

Civilizacijska zavera srastanja,
različitosti i istovetnosti

I

O HRIŠĆANSTVU

Fragmenti iz spisa Fridriha Ničea

II

PRAVI DOKAZI PROTIV JEVREJA

Jedan od njih iznosi potpunu dubinu
njihove krivice
Markus Eli Ravejdž

III

POVERENIK ZA BEZBOŽNIKE

Markus Eli Ravejdž

IV

HRIŠĆANSKI DUG JUDAIZMU

Džon Hejnes Holms

V

PET JEVREJSKIH KNJIGA

Ben Klasen

VI

POGLED IZBLIZA NA JUDEO

HRIŠĆANSKU PODVALU

Ben Klasen

BIBLIOTEKA ARIOSRPSKI PUT

Niče, M. E. Ravejž, Dž. H. Holms, Ben Klasen, J. Hus

HRIŠĆANSTVO I JUDAIZAM

Naslovi izvornika:

I deo Nova Evropa, Knjiga VII, broj 18

II deo A Real Case Against the Jews
One of Them Points Out the Full Dept of Their
Guilt-

The Century Magazine Voi 115 January 1928, No 3,
Marcus Eli Ravage

III deo Commissary to the Gentiles
The First to See the Possibilities of War by Propaganda-
The Century Magazine Voi 115 February 1928, No 4,
Marcus Eli Ravage

IV deo Christianity's Debt to Judaism
Chicago 1987, John Haynes Holmes

V deo Five Jewish Books by Ben Klassen
Founder, The Church of the Creator
in: Nature's Eternal Religion
Published by The Milwaukee Church of the
Creator 1992

VI deo A Closer Look at the Judeo-Christian Hoax by
Ben Klassen Founder, The Church of The Creator
in: Nature's Eternal Religion
Published by The Milwaukee Church of the
Creator 1992

Dodatak 1: ISTINA I LAŽ

Dodatak2:ISPIT IZ SUJEVERJA I PRAZNOVERJA

**Ilustracija na korici:Julijan Imperator, rimski car
361-363.**

PRISTUPI HRIŠĆANSKIM TEMELJIMA

Kontroverzne rasprave o hrišćanskim temeljima i njihovom odnosu sa judaizmom su za našeg čitaoca sasvim nove teme. Promenama u svetu i sukobima na Balkanu naglo se je otvorila i ova tema otkrivajući jake veze između hrišćanske duhovnosti i globalističkog jevrejskog mišljenja. Mnoga pitanja koja postavljaju ove rasprave su već dvadeset vekova teološki tabu i na njih je veoma teško odgovoriti racionalnim argumentima osim teološkim dogmama. Po ovom pitanju je čak i teološko razumevanje ograničeno.

Svi ovi tekstovi u našem izboru su veoma često štampani u raznim časopisima baš zbog analitičkog pristupa ovoj temi. Kod nas nije bilo dosad sličnih istraživanja osim izuzetno dobrih studija sociologa Olega Mandića u knjizi «Od kulta lubanje do hrišćanstva. Uvod u istoriju religija».

Naši autori svaki sa svojim pristupom i shvatanjem otkrivaju materiju na svoj način. Markus Eli Ravejdž u svoja dva teksta iznosi judaistički stav o hrišćanstvu. Džon Hejnes Holms iznosi stav Jedinstvene crkve koja je jedna od bezbroj proekumenističkih crkvi novog doba, dok Ben Klasen iznosi indoevropski stav o hrišćanstvu i judaizmu.

Za srpskog čitaoca je važno poznavanje ovih načina mišljenja jer se u poslednje vreme samosvojni pravoslavni i svetosavski srpski duhovni put pokušava odvojiti od nacionalne ideje, indoevropske istorije i narodne kulture i uvesti u sferu ekumenizma, judeohrišćanstva ili odbacivanja stare srpske predhrišćanske prirodne religije koja se je spojila sa hrišćanskim kultovima u pravoslavlju živeći i danas. Svi ovi načini shvatanja hrišćanskih temelja će svakom čitaocu omogućiti da razlikuje srpsko mišljenje od njihovog i da shvati sve njegove vrednosti. Knjiga je obogaćena filozofskim citatima Fridriha Ničea koji je u svojim delima razorio tu duhovnu okupaciju. Na kraju knjige je dostupan popularni test Jaroslava Husa!

Priredivači

Eis ojonos aristos, aminestai peri patres. (Jedino jedno
znamenje važi: odvracati zlo od otadžbine)

Homer «Ilijada» XII, 243

Učenje o nebeskom prozilaženju Mesije i učenje o opštem uskrснуću, u vezi s «obnovom vascele prirode», čine početak i kraj hrišćanske dogmatike. Oba ta učenja ne dopuštaju istorijsko objašnjenje uticajem grčke misli, opirući se njihovim predstavama. A oba su istorijski vezana s jevrejskim mesijanstvom, koje za svoj tok ima biblijsku osnovu – veru i jednoga Boga i carstvo Njegovo. I na taj način stara hrišćanska propoved carstva s njegovim moralnim zakonom isto tako kao i poznije bogoslovske odredbe Nikejskog sabora imaju jednu opštu istorijsku religijsku osnovu.

Kn. S. N. Trubeckoj «ETIKA I DOGMATIKA»

A onda se pojavio Pavle... Pavle, otelovljeni genije mržnje čandale prema Rimu, prema «svetu» Jevrejin, večiti Jevrejin - lualica par excellence... Ono što je on otkrio bilo je kako se može, pomoću malog sektaškog hrišćanskog pokreta na rubu jevrejstva, zapaliti «svetski požar», kako se sa simbolom «boga raspetog na krstu» može sve potisnuti, sva skrivena komešanja, čitava baština anarhističkih smutnji u Carstvu, koncentrisati u ogromnu moć. «Spas dolazi od Jevreja».

Fridrih Niče «ANTIHRIST»

Komunizam je hrišćanstvo bez maske religije.
Hrišćanstvo je komunizam sa maskom religije.

Jaroslav Hus

NIČE I HRIŠĆANSTVO

Pokušali smo ovde da iznesemo mišljenje Ničeovo o hrišćanstvu i o religiji u zaobljenu obliku, - ukoliko je to bilo moguće. Teškoća ovakvog posla leži pre svega u tome, što Niče ne iskazuje svojih misli u međusobnoj povezanosti, tako da jedna sleduje iz druge, i jedna iza druge, već on osvetljuje predmet s raznih strana u slobodnoj koncepciji. Nije dakle naprosto moguće uzeti pojedine njegove spise, nego je nužno proći celo njegovo delo pa iz njega izvaditi šta treba. Pritom, obilje materijala, naročito u pitanjima koja nas ovde zanimaju, otežavaju izbor u svakom pogledu. Mnoge se misli, doduše, u svojoj suštini, ponavljaju; ali u svakoj varijanti nalazimo novih interesantnih nijansa, koje mišljenju Ničeovu daju veliku plastičnost i reljefnost. Ovde smo naravno bili prisiljeni da se ograničimo na osnovne crte, te da iznesemo samo najmarkantnija mesta.

Kako se vidi, u ovim odlomcima nije ništa uzeto iz najpoznatijeg Ničeova dela «Tako je govorio Zaratustra», iz razloga, što je karakter toga dela sasvim drugi nego li ostalih Ničeovih spisa, pa pesnički oblik njegov ne bi pravo pristajao uz druge aforizme.

K a k o p o s t a j u r e l i g i j e ? - Kako može neko svoje vlastito mišljenje o stvarima da oseti kao otkrovenje? – To je problem kod postanka religija: uvek se mora naći čovek u kome se mogao da izvrši takav proces. Preduslov je, svakako, da je on već i ranije verovao u otkrovenja. Onda mu jednog dana pada na um n j e g o v a nova misao, i blažen sa vlastite velike hipoteze, koja obuhvata i svet i sve što postoji, i koja se javlja tako snažno u njegovoj svesti da se ne usuđuje da sebe smatra stvoriteljem tolikog blaženstva, on pripisuju

uzrok, i onda opet uzrok uzroka, svoje nove misli svome bogu: da je to njegovo otkrovenje. Kako bi i mogao čovek da bude izvorom tolike sreće? – to je njegova pesimistička sumnja. A onda dejstvuju u potaji poticaji; na primer, m i u t v r đ u j e m o jedno mišljenje pred samim sobom ako ga osetimo kao otkrovenje, jer tako izbacujemo ono što je u njemu hipotetičko, štitimo ga od kritike, a i od sumnje, činimo ga nekom svetinjom. Time se doduše ponizuje ono do jednostavnog sredstva, ali naša misao na kraju pobeđuje kao božanska misao; pomisao na tu konačnu pobeđu nadjačava onaj osećaj poniženja. Ima tu još jedno čuvstvo u pozadini: iako mi našu tvorevinu dižemo iznad nas, neobazirajući se prividno na našu vlastitu vrednost, ima tu ipak jedna očinska radost i jedan očinski ponos, koji sve nadoknađuju, i više nego nadoknađuju.

Zora, 62

S v e š t e n i k hoće da izvede, da on ima da vredi kao najviši tip čoveka, - da on vlada, i nad onima koji imaju vlast u rukama, nepovrediv i uzvišen, da je on u opštini najveća sila, koja se ne može ni nadomestiti ni potceniti.

Sredstva zato: on je jedini znalac; on jedini krepostan; on jedini vlada posve sobom; on je sam u izvesnom smislu Bog, i vraća se Bogu; on je posrednikom između Boga i d r u g i h; božanstvo kažnjava svaku povredu i svaku misao protiv sveštenika.

Dalja sredstva zato: istine ima; samo je jedan način da se do nje dođe: biti sveštenikom. Sve što je dobro u društvu, u prirodi, u tradiciji, sve to polazi od mudrosti sveštenečke. Sveta Knjiga njihovo je delo. Cela priroda i nije drugo do izvršenje njihovih propisa. Sveštenik je jedini izvor dobra. Svaka druga vrsnoća

razlikuje se po rangu od svešteneičke, naprimer vrsnoća vojnička.

Posledica: ima li sveštenik da predstavlja najviši tipus, tada moraju stupnjevi koji vode do njegovih kreposti činiti gradaciju vrednosti čoveka uopšte. Studij, putena čistota, neaktivnost, odsutnost strasti i afekata, svečano biće; - protivnost od toga: najniži čovek.

Sveštenik propoveda jednu vrstu morala, po kojoj bi se njega imalo shvatiti kao najviši tipus. On je stvorio protivni tipus – č a n d a l u. Da njega izloži poruzi i smehu svim sredstvima, - u tome leži podloga za kaste. – Veliki strah sveštenika pred putenošću uslovljen je podjedno spoznajom, da je na tome mestu sistem kasta najjače izvrgnut pogibelji....

Volja za moć, 139

G r c i, u homerskim bogovima nisu gledali gospodare nad sobom, niti su sebe smatrali njihovim slugama, kao Židovi. Oni su u njima videli sliku najboljih primeraka svoje vlastite kaste, dakle ideal, a nikako protivnost svome biću. Oseća se međusobna srodnost, postoji uzajamni interes, neka vrsta simahije. Čovek misli otmeno kad sebi stvara takove bogove, te se stavlja u odnos nižega plemstva prema višem. Nasuprot tome imaju italski narodi pravu plebejsku religiju, koja je puna bojazni pred pakosnim i ćudljivim višim bićima i zlim dusima. Gde su olimpijski bogovi nestajali tamo je i grčki život postajao mračniji i bojažljiviji. Hrišćanstvo je, tome nasuprot, smrvilo i slomilo čoveka potpuno, i zagnjurilo ga duboko u glib: u osećaj posvemašnje bezvrednosti dopro je tad tračak božanske samilosti, te je on, čovek, iznenađen i tolikom milošću opojen, kliknuo ushićen, i mislio za čas da nosi u sebi celo nebo. Na taj bolešljivi eksces čuvstva, na duboku korupciju glave i srca, koja je zato potrebna, imali su dejstvovati svi

psihološki osećaji Hrišćanstva: ono hoće da uništi, slomi, omami, opoji; samo jedno neće – meru, i zato je ono u najdubljem smislu varvarsko, azijsko, neplemenito, negrčko.

Ljudsko, odviše ljudsko, 114

Vera, kakvu je prvo hrišćanstvo tražilo, pa dosta često i našlo, posred jednog skeptičkog i južnjački-slobodarskog sveta, koji je imao iza sebe i u sebi borbu filozofskih škola što je vekovima trajala, pridodajući k tome i odgoj tolerancije kako ga je davao Imperium Romanum, - ta vera nije ona iskrena i zagrižljiva podanička vera, s kojom su verovali, na primer, Luter, ili Kromvel, ili inače koji nordijski varvarin duha, u svoga Boga ili u hrišćanstvo; mnogo je pre to ona vera Paskalova, koja strašnim načinom naliči stalnom samoubistvu razuma, žilava, dugovečnog, crvljiva razuma, koji se ne može odjedared i jednim udarcem ubiti. Hrišćanska je vera od svog početka žrtvovanje: žrtvovanje cele slobode, svog ponosa, i cele samosvesti duha, podjednako zarobljenje, samoporuga, samosakaćenje. U toj je veri okrutnost, i religiozni fenicizam, koji se pripisuje mekoj, mnogostrukoj i razmaženoj savesti: njegova je pretpostavka, da upokorenje duha neizmerno boli, da se cela prošlost i navika takvog duha bori protiv onog najapsurdnijeg što mu ta «vera» donosi. Moderni ljudi, neosetljivi za celu hrišćansku nomenklaturu, ne mogu više da osete onaj vrhunac grozote koja je za antički ukus ležala u formuli «Bog na krstu». Do tog vremena još nije bilo nigde i nikada ništa tako strašna, tako dvojbena, kao što je bila ta formula: ona je pretskazivala prevrat svih antičkih vrednosti. To je Orijent, čisti Orijent, - to je orijentalni rob, koji se je na taj način hteo osvetiti Rimu i njegovoj otmenoj i frivolnoj toleranciji, rimskom «katolicizmu»

neverovanja; a nikad to nije bila vera, nego bezverstvo, - ona polustojička nebriga za ozbiljnost u verovanju, koja je robove uzbuđivala i podizala protivu vlastitih gospodara. Prosveta uzbunjuje: rob, naime, hoće samo što je bezuslovno, on shvata i u moralu samo ono što je tiransko, on ljubi kao što i mrzi, bez nijanse, udubinu, do boli, do bolesti, njegove mnoge sakrivene patnje bune se protivu dobrog ukusa, koji kao da negira patnje. Skepsa protivu patnja – što je u stvari samo gest aristokratskog morala – nije bila ponajmanji uzrok i poslednjem velikom ustanku robova, koji je počeo s Francuskom Revolucijom.

S one strane Dobra i Zla, 46

Može biti da na h r i š ć a n s t v u i n a b u d i z m u ništa nije toliko časno kao njihova umetnost, da i onog najzadnjeg pouče kako se može s pomoću pobožnosti podići u neki viši prividni red stvari, pa da onda bude zadovoljan i s onim realnim poretkom u kojem mora mučno da živi. Ali ima, na kraju, ovim religijama da upišemo što treba i u zlo, i da njihovu jezivu opasnost iznesemo na svetlo: - uvek se skupo i strašno plaća, ako religije nisu uzgojno i odgojno sredstvo u rukama filozofa, nego ako one same po sebi vladaju, ako one hoće da budu same zadnji ciljevi, a ne sredstva pored drugih sredstava. I kod ljudi ima, kao i kod drugih vrsti životinja, velika množina neuspelih, bolesnih, degenerisanih, slabih, i nevoljnih; uspeli su slučajevi i kod čoveka uvek tek iznimka, i, baš s obzirom na to što je čovek još neustanovljena životinja, retka iznimka. Ali još i gore: što je više tipus čoveka koga on predstavlja, tim više raste neverovatnost da će uspeti: slučajnost, zakon besmislice u celokupnom kućanstvu čoveka, pokazuje se najstrašnije u svoj svojoj razornoj

delatnosti kod višeg čoveka, čiji su uslovi života fini, mnogostruki, i teško proračunljivi. Kako se dakle odnose one dve najveće religije prema toj množini neuspelih slučajeva? One nastoje da sačuvaju, da na životu uzdrže sve što se samo može da uzdrži; štaviše, one načelno staju na stranu onih koji pate, jer su to religije patnika, one daju pravo onima koji pate od života kao od kakve bolesti, i htele bi provesti da se svaki drugi osećaj života smatra pogrešnim i da postane nemogućim. Makoliko mi uzimali u obzir ovu brigu, koja je pored svega drugog namenjena i najvišem tipu – koji je do sada malo ne uvek bio i najbolesniji tip čoveka – , u konačnom obračunu moramo utvrditi, da su s u v e r e n e religije bile glavnim uzrocima usled kojih se je tip «čovek» zadržavao na jednom niskom stepenu razvoja, - one su zadržavale suviše toga što je trebalo da propadne. Njima imamo da zahvalimo što se ne dá proceniti; a ko je dosta bogat zahvalnošću a da ne bi izgledao siromašan pred svim onim što su naprimer «duhovna lica» hrišćanstva učinila do sada za Evropu! Pa ipak, ako su oni tešili nevoljne, ako su hrabрили tlačene i zdvojene, ako su kolebljive učvršćivali, a u duši satrte i podivljale iz društva mamili u manastire i duševne tamnice, - šta su oni morali pored toga sve još učiniti da bi mogli na taj način mirnom savešću načelno raditi na uzdržavanju svega bolesnog i jadnog, to znači u stvari i po istini na kvarenju evropske rase? Sve ocene vrednosti iz temelja promeniti – to su oni morali! A Crkva je postavila sebi zadatkom, da jake krši, da velike nade truje, da sreću u lepoti sumnjiči, da sve što je nezavisno i samovlasno, muževno, osvajalačko, vlastoljubno, da sve instinkte koji pripadaju najvišem i najuspelijem tipu «čoveka», izvrgne u nesigurnost, bol savesti, i samoponištenje, pa da, štaviše, i celu ljubav prema zemaljskom i prema vladanju nad zemljom prometne u mržnju protivu zemlje

i protivu svega što je zemaljsko. A sve to Crkva je sebi i morala postaviti zadatkom, jer su se, prema njenoj oceni, «odricanje od sveta», «ugušenje putenosti», i «viši čovek», spajali u jedan osećaj. Pretpostavimo li, da bismo mogli s podrugljivim i hladnim pogledom jednog epikurejskog boga pratiti čudnovato bolnu ali podjednako i grubu i finu komediju evropskog hrišćanstva, ja mislim da bi se bez kraja i divili i smejali: zar ne izgleda da je kroz celih osamnaest vekova u Evropi vladala jedna volja, koja je htela da iz čoveka učini neku uzvišenu nakazu? Ali, ko bi s drugim potrebama, ne više epikurejski, nego s kakvim božanskim maljem u ruci pristupio ovoj malo ne hotimičnoj degeneraciji i propadanju, kakve predstavlja hrišćanski Evropejac (naprimer, Paskal), zar taj ne bi pun jada, samilosti, i užasa, povikao: «Oj vi ludaci, drski samilosni ludaci, šta uradiste! Kakav posao a u kakve ruke! Kako ste mi moj najlepši kamen iskvarili! Šta ste se vi drznuli učiniti!» - Hoću reći: Hrišćanstvo je dosad bilo najkobnija vrsta samoprocenjivanja. Ljudi koji ne bejahu dosta veliki i tvrdi, da poput umetnika izgrađuju čoveka; ljudi koji ne bejahu dosta jaki i dalekovidi, da sa uzvišenom samozatajom ostave da dejstvuje primarni zakon o mnogim hiljadama neuspelih koji treba da propadaju; ljudi koji ne bejahu dosta otmeni, da opaze ponore i jazove što dele čoveka od čoveka: - takvi su ljudi, s njihovim: «svi su pred Bogom jednaki», upravljali dosad udesima Evrope, dok na kraju nije uzgojena neznatna, malo ne smešna, vrsta, stoka, nešto dobroćudno, bolešljivo, osrednje – današnji Evropejac....

S one strane Dobra i Zla, 61 i 62

I s t o r i j a h r i š ć a n s t v a. Stalno menjanje okoline: hrišćanska nauka menja time neprestano i svoje

unutrašnje značenje ... Pogodovanje niskim i malim ljudima... Propovedanje samilosti ... Tip «hrišćanin» usvaja korak po korak sve ono što je pre toga poricao (i ta je negacija i sačinjavala njegovu suštinu). Hrišćanin postaje građaninom, vojnikom, teologom, filozofom, ekonomom, umetnikom, patriotom, političarem, «knezom», ... on opet počinje da radi sve ono čega se je bio odrekao (- samoodbrane, sudovanja, kažnjavanja, prisizanja, razlikovanja naroda od naroda, preziranja, srdžbe...). Sav život hrišćanina je, na kraju, upravo onaj život čije je odricanje propovedao Hristos...

Crkva je isto tako trijumf protuhrišćanski, kao i moderna država, moderni nacionalizam... Crkva je varvarizovanje hrišćanstva.....

Volja za moć, 213

Ispričaću pravu istoriju hrišćanstva. – Već sama reč «hrišćanstvo» je zabluda - , jer je u stvari bio samo jedan hrišćanin, i taj je umro na krstu. Jevanđelje je umrlo na krstu. Što se od tog časa zove Jevanđelje u stvari je protivnost onoga kako je on živeo: to su «zle vesti», Nevanđelje. Do nerazumnosti je pogrešno, ako u «veri», možda u veri da će nas Hristos spasti, vidimo znamenje hrišćana: jedino hrišćanska praktika, život kakim je živeo onaj koji je na krstu umro, to je jedino hrišćanski .... Danas je još takav život moguć, za izvesne ljude štaviše i potreban: pravo, izvorno, hrišćanstvo biće za sva vremena moguće... Ne verovati, nego činiti, naročito mnogo toga ne činiti, - njegova je suština....

Antihrist, 39

Tim što je hrišćanstvo na prvo mesto postavilo n e k o r i s t o l j u b l j e i l j u b a v, nije ono nikako interes vrste ocenilo više od individualnog interesa. Njegovo upravo istorijsko dejstvo, sudbonosno – kobno – dejstvo, jeste naprotiv pojačanje egoizma, individualnog egoizma do krajnosti (t.j. do krajnosti individualne besmrtnosti). Hrišćanstvo je pojedinca počelo toliko ceniti, uzimati tako apsolutno, da ga se nije moglo više žrtvovati, a vrsta ne može da bude bez ljudskih žrtava.... Pred Bogom sve su duše postale jednake: a to je upravo najopasnija od svih mogućih ocenâ vrednosti! Izjednačimo li sve pojedince, tada stavljamo u pitanje samu vrstu, i pogodujemo praksi koja ide za poništenjem vrste: Hrišćanstvo je protuprincip selekciji. Ako bi degenerisani i bolesni («hrišćanin») trebao da ima toliko vrednosti koliko i zdravi («paganin»), ili možda još i više po Paskalovu sudu o zdravlju i bolesti, time bi bio pregažen normalni put razvoja, a nepriroda učinjena zakonom .... Ta opšta čovečanska ljubav u praksi nije drugo do pogodovanje svemu bolesnome, kržljivome, degenerisanome; ona je u stvari uklonila i oslabila snagu, odgovornost, i veliku dužnost da žrtvujemo ljude. Po shemi hrišćanskog merila vrednosti, preostalo je još jedino da čovek sam sebe žrtvuje; ali ta ljudska žrtva, koju hrišćanstvo jedinu dozvoljava, a i preporučuje, nema sa stajališta opšteg uzgoja nikakva smisla. Za napredovanje vrste posve je irelevantno da li se neki pojedinci žrtvuju (bilo to kao monasi, na način asketski, ili opet na krstovima, lomačama ili gubilištima, kao «mučenici» zablude). Vrsta treba da propadne kao nešto nakazno, slabo, degenerisano: ali baš na nju je hrišćanstvo obratilo pažnju kao na snagu koju treba ušćuvati; ona je još i pojačala onaj već sam po sebi jak instinkt slabih da se čuvaju, da se uzdrže, da se uzajmno pomažu. Jer što je «krepost» i «čovečanska ljubav» u

hrišćanstvu, ako ne baš ta uzajamnost, ta solidarnost slabih, to sprečavanje selekcije? Šta je hrišćanski altruizam do egoizam velike mase slabih, koji sasvim tačno naslućuju da će se najbolje moći tako održati ako se staraju jedan za drugoga?... Ko takvo shvatanje ne oseti kao krajnju nemoralnost, kao zločinstvo prema životu, taj i sam pripada toj bolesnoj hrpi, i ima njene instinkte.... Prava čovečanska ljubav traži žrtve u korist vrste – ona je tvrda, puna pregaranja, baš zato što zahteva ljudskih žrtava. A nazovi-humanitarnost, što se zove hrišćanstvo, traži da se ne žrtvuje nikoga....

Volja za moć, 246

H r i š ć a n s k i j e p o k r e t degenerisan, pokret otpadničkih i odbačenih elemenata svake ruke: on ne označuje propadanje jedne rase, već je on od svoga početka agregat bolesnih tvorevina koje se skupljaju i međusobno traže. Stoga on nije ni nacionalan, ni vezan za rasu, - on se obraća na razbaštinjene sa svih strana; on mrzi sve što je snažno i što gospoduje; njemu treba simbol koji prikazuje prokletstvo svih koji su snažni i koji gospoduju.... On se nalazi u protivnosti sa svakim duhovnim pokretom i sa svakom filozofijom; on je na strani idiota i baca prokletstvo na svaki duh; mrzi nadarene, učene, duševno-neodvisne; on naslućuje u njima ono što je uspelo i što je gospodsko.

Volja za moć, 154

H r i š ć a n s k i p o j a m B o g a – bog kao bog bolesnih, bog kao pauk, bog kao duh – jest jedan od najpokvarenijih božanskih pojmova koji su na zemlji stvoreni; on je možda najniža tačka u silaznom razvoju tipova bogova. Bog koji se izrodio u protivnost života, umesto da mu bude pročišćenjem, i da odgovara sa večno «Da!» U Bogu da se navešćuje neprijateljstvo

životu, prirodi, želji za životom! Bog kao formula za svaku klevetu «ovog živoga», i za svaku laž «onog života»!

Antihrist, 18

Potsmevajmo se onima koji drže da su moderne prirodne nauke pobedile hrišćanstvo. Hrišćanske ocene vrednosti time nisu nikako nadvladane. «Hristos na krstu» najuzvišeniji je simbol – još uvek.

Volja za moć, 219

Hrišćanstvo su do sada napadali ne samo plašljivo nego upravo pogrešno. Sve dok hrišćanski moral ne osetimo kao kapitalni zločin prema životu, sve dotle imaće njegovi branioci lak položaj. Pitanje same «istine» hrišćanstva, - bilo to u pogledu same egzistencije njihova Boga, ili verodostojnosti legende o njegovu postanku, da i ne govorimo o hrišćanskoj astronomiji i prirodnim naukama - , sve su to samo sporedne stvari, dok se ne takne samo pitanje vrednosti u hrišćanskome moralu. Vredi li što hrišćanski moral, ili je on oskrnjenje i sramota unatoč svoj svetosti kojom ume da zavodi?

Volja za moć, 251

Hrišćanstvo ne treba nikad prestati pobijati, jer ono stalno nastoji da slomi naročito najjače i najotmenije duhove. Ni časka ne smemo mirovati dok ovo jedno ne bude potpuno uništeno: ideal čoveka kojeg je izmislilo hrišćanstvo, - njegovi zahtevi, njegovo Ne i njegovo Da s obzirom na čoveka. Sve druge apsurdnosti hrišćanskih bajki, pojmovnih paučina i teologije, ništa nas se ne tiču; sve bi to moglo da bude još i hiljadu puta apsurdnije, a

mi ne bismo niti prstom makli protivu svega toga. Već šta mi suzbijamo u hrišćanstvu? : to što ono želi slomiti jake, što hoće da im oduzme hrabrost, što misli iskoristiti njihova zla raspoloženja i njihove umore, što želi njihovu ponositu sigurnost preobratiti u unutrašnji nemir i muke savesti, što zna kako će otrovati i upropastiti blagorodne instinkte u tolikoj meri da će se njihova snaga i volja ka moći okrenuti unatrag i dići protivu samih njih, - sve dok ti jaki ne propadnu usled vlastitog samoprezira i samomučenja.

Volja za moć, 252

Ja osuđujem hrišćanstvo, ja dižem protivu hrišćanske Crkve najstrašnju od svih optužaba koju je ikada ikakav tužilac podigao. Ona, Crkva, je najveća od svih korupcija što se samo daju zamisliti, ona je pokazala volju i ka poslednjoj mogućoj korupciji. Ništa, baš ništa nije Crkva hrišćanska svojom korupcijom pošteдела, - ona je iz svake vrednosti učinila jednu nevrednost, iz svake istine jednu laž, iz svake čestitosti jednu duševnu pokvarenost. Neka se niko ne usudi da govori o njezinim «humanitarnim» blagodatima! Protivno je njenoj najbitnijoj koristi da dokrajči ma koju nevolju: ona je živela od nevolja, ona je stvarala nevolje, da bi sebe učinila večnom... Crv greha, naprimer: s tom je nevoljom tek Crkva obogatila čovečanstvo. – «Jednakost duša pred Bogom», - ta laž, taj izgovor za zloću svih podlaca, taj eksplozivni pojam, koji se na kraju pretvorio u revoluciju, u modernu ideju i dekadentni princip celog društvenog poretka, - jest hrišćanski dinamit ... «Humanitarne» blagodati hrišćanstva! Iz humaniteta razviti jednu unutrašnju protivnost, jednu umetnost samooskvrnjenja, volju ka laži pod svaku cenu, i prezir za sve dobre i poštene instinkte! To su blagodati hrišćanstva! Parazitizam, kao

jedina praksa Crkve, koja svojim beskrvnim «svetačkim» idealom ispija svu krv, celu ljubav, i svaku nadu života; koja propoveda život nakon smrti negirajući time svaku realnost, krst kao simbol, najpodzemniju od svih urota, - protivu zdravlja, lepote, vrsnoće, hrabrosti, duha, dobrote duše, rečju p r o t i v u ž i v o t a s a m o g .....

Ovu večnu optužbu protivu hrišćanstva napisaću na sve zidove, ma gde oni bili, - ja pišem slova koja i slepi mogu da čitaju... Ja kažem, da je hrišćanstvo jedno veliko prokletstvo, jedna sasvim unutrašnja pokvarenost, jedan veliki instinkt osvete, kome nijedno sredstvo nije dosta otrovno, potajno, podzemno, i maleno, - ja kažem, da je ono neizbrisiva sramota čovečanstva.

Antihrist, 26

Kod s a m r t n o g o d r a h r i š ć a n s t - v a . Odista, aktivni ljudi u svojoj su unutrašnjosti danas bez hrišćanstva, a umereniji i misaoni ljudi srednjeg duševnog staleža imaju jedno preuđešeno hrišćanstvo, naime jedno čudnovato uprošteno hrišćanstvo. Bog, koji u svojoj ljubavi sve tako udesi kako će za nas biti na kraju najbolje. Bog koji nam našu krepost i našu sreću daje i uzima, tako da u celosti sve ide pravo i dobro, te nema razloga da život teško shvatimo, ili da se možda na njega tužimo, ukratko, rezignacija i skromnost, postaju božanstvom....

Zora, 92

I n h o c s i g n o v i n c e s . Makoliko bila inače napredna Evropa, - u religioznim stvarima još nije dosegla slobodoumnu naivnost starih bramana; a to je

znak, da se je u Indiji pre četiri hiljade godina više mislilo nego li danas u nas. Ti su bramani mislili pre svega da su sveštenici moćniji od bogova, i onda, da moć sveštenika počiva u obredima; i zato su njihovi pesnici bez prestanka slavili obredne molitve (ceremonije, žrtve, pesme, metre), kao da od njih dolazi svako dobro. Makoliko fantazije i praznoverja bilo u tome svemu: ipak je t o i s t i n a. Još jedan korak dalje: odbacili su sve bogove, - što će jednom morati i Evropa da učini! Još jedan korak dalje: pa i sveštenici, posrednici, nisu više bili potrebni, te je nastupio učitelj nauke o samospasenju, Buda: - kako je Evropa još daleko od te kulturne visine! A kad će na kraju krajeva svi obredi i svi običaji biti uništeni, na koje su se oslanjali bogovi, sveštenici i spasitelji, onda će doći – da, što će onda doći? Nećemo nagađati, nego daj da se pre svega pobrinemo, da Evropa nadoknadi što je u Indiji, u narodu mislilaca, izvršeno još pre nekoliko tisuća leta, kao imperativ mišljenja! Ima danas možda na deset do dvadeset miliona ljudi u Evropi, među raznim narodima, koji ne veruju više «u Boga», - zahtevamo li mnogo kad kažemo da bi oni trebali da sebi dadu znak? Čim se tako upoznaju, oni će se odmah i prikazati, i to kao jedna vlast, u Evropi, - kao vlast, na sreću, internacionalna! Interklasna!

Zora, 96

Nova religija.

1. Ima da vredi samo u retkim časovima.
2. Poštovanje požrtvovanosti.
3. Bez Boga, bez života nakon smrti, bez nagrade i bez kazne.
4. Bez okrivljavanja, - ne grize savest već grize razum.
5. Naše Ja treba ceniti.
6. Lepo treba osetiti kao Ja koje se žrtvuje.
7. Nema opšte ljubavi prema čoveku, nego nagoni gospoduju.
8. Najveća mudrost kao pravilo, kao opšte pravilo, a nije naročito poštivana zato jer je obična.
9. Nerazumnost velikodušja visoko se ceni. Samilost je dozvoljena samo kao slabost i odmor.
10. Ne kao žrtvovanje za druge, nego kao puna pobjeda jednog afekta nad drugima, tako te mu mi posvećujemo život, čast itd., bitno je dakle obilje patnje.

Pogledi u sadašnjost i budućnost naroda, 12

(Fragmente iz dela Fridriha Ničea preveo M. Kostrenčić)

PRAVI DOKAZI PROTIV JEVREJA

Markus Eli Ravejdž

Jedan od njih iznosi potpunu dubinu njihove krivice.

Ti me ne vređaš, naravno. Nije dobro ako mi kažeš da to ne činiš. Ti znaš da to radiš, i ja to znam, i mi razumemo jedan drugog. Kao potvrda, neki od tvojih najboljih prijatelja su Jevreji, i sve tako. Ja sam o tome već čuo ranije, jednom ili dva puta, mislim. I znam, takođe, da ne uzimaš u obzir mene lično – to jest «ja» bilo kog Jevreja posebno – kada nam prodaješ svoj stil, jer ja sam toliko različit, zar ne, gotovo jednako tako dobar kao da sam jedan od tvojih. To malo popuštanje ne podstiče me, nekako, na zahvalnost, ali zaboravi sada na to. To je agresivna, puzava, nadiruća materijalistička vrsta kakvu ne podnosiš – takva, jednom rečju, koja te podseća toliko mnogo na tvoju perspektivnu braću. Mi se razumemo savršeno. Ja to neću upotrebiti protiv tebe.

Neka je oprošteno mojoj duši, ja nikoga ne krivim zato što nam se neko ne sviđa. Stvar koja me nervira u vezi s tim antijevrejskim poduhvatom, u kojem ti učestvuješ, je tvoj potpuni nedostatak odvažnosti. Ti si toliko indirektan, i zaobilazan u tome, ti stvaraš tako fantastična i uočljiva opravdanja, ti izgledaš kao da patiš

od samosvesti tako strašno da ta predstava, da nije groteskna, bila bi izazivajuća.

Nije kao kada ste bili početnici: bili ste to preko 15 vekova. Sada, gledajući te i slušajući tvoja detinjasta izvinjenja, neko bi mogao steći utisak da ti sam ne znaš o čemu se radi. Ti nas napadaš, ali ne možeš reći tačno zašto. Ti izmišljaš novi izgovor – «razlog» kako ga ti nazivaš – svaki drugi dan. Vi ste nagomilali opravdanja za sebe ovih mnogih stotina godina i svaka nova izmišljotina je smešnija od prethodne i svaki novi izgovor kontradiktoran i poništavajući u odnosu na prethodni.

Pre ne toliko mnogo godina mogao sam da čujem da smo mi bili materijalisti, sada se žalopojno šapuće unaokolo da ni umetnost kao profesija nije sigurna protiv jevrejske invazije.

Mi smo, ako je nama verovati, odjednom odvojeni klan i nemogući za asimilovanje zato što ne želimo da se bračno mešamo sa vama, i mi smo takođe ljigavci i siledžije i pretnja vašem rasnom integritetu.

Naš životni standard je tako nizak da mi nastanjujemo vaše slamove i činimo mukotrпно industrijsko radništvo, i toliko visok da vas mi u gomilama izbacujemo iz vaših najboljih rezidencijalnih četvrti.

Mi izbegavamo našu patriotsku obavezu u vreme ratova jer smo pacifisti po prirodi i tradiciji, i mi smo nad-zaverenici svetskih ratova i glavni profiteri od njih (vidi bivši «Dearborn Independent», passim i Protokole sionskih mudraca).

Mi smo u isto vreme utemeljivači i vodeći sledbenici kapitalizma i glavni pokretači buna protiv kapitalizma.

Istorija sigurno nije zabeležila nešto nalik nama tako prevrtljivo!

I, oh! Skoro da sam zaboravio razlog nad razlozima. Mi smo tvrdoglavi narod koji nikada nije prihvatio hrišćanstvo, i mi smo narod-kriminalac koji je razapeo njegovog osnivača.

Ali, ja ti kažem, vi zavaravate sami sebe. Vama jednako nedostaje samospoznaja kao i volja da se suočite sa činjenicama objektivno i uspravno pred istinom. Vi vređate Jevreja ne zato, kako bi neko pomislio od vas, što je razapeo Isusa, već zato što mu je podario rođenje. Vaš pravi sukob sa nama nije zato što smo odbili hrišćanstvo, već zato što smo ga nametnuli vama!

Vaše nesigurne, kontradiktorne optužbe nisu ni mrlja na crnilu naših dokazanih istorijskih grehova. Ti nas optužuješ za podizanje revolucije u Moskvi. Zamisli da priznamo optužbu. Šta sa time? Upoređeno sa onim što je Pavle Jevrejin iz Tarsusa izveo u Rimu, prevrat u Rusiji je više ulična čarka.

Vi podižete mnogo buke i besa oko preteranog jevrejskog uticaja u vašim pozorišnim i filmskim kućama. Vrlo dobro; osnova vaših zamerki je dobro utemeljena. Ali šta je to upoređeno sa našim uznemiravajućim uticajima u vašim crkvama, vašim školama, vašim zakonima i vladama, i većinom misli o kojima razmišljate svaki dan? Nespretni Rus je falsifikovao gomilu papira i objavio ih u knjizi «Protokoli sionskih mudraca», koja ukazuje na to da smo mi spletkarili da bi izazvali prošli svetski rat. Ti veruješ toj knjizi. U redu. Ali, u ime argumenata, mi ćemo potpisati svaku njenu reč. Ona je genijalna i autentična. Ali šta je to naspram neosporne istorijske zavere koju smo izveli i koju nikada nismo poricali jer vi nikada niste imali hrabrosti da nas za nju optužite, i čiji je kompletan scenario sačuvan tako da svako može da ga pročita?

Ako zaista ozbiljno misliš kada govoriš o jevrejskim zaverama, mogu li da ti skrenem pažnju na nešto o čemu je vredno govoriti? Kakva je korist od trošenja reči na navodnu kontrolu vašeg javnog mišljenja od strane jevrejskih finansijera, vlasnika novina i filmskih magnata, kada nas vi jednako opravdano možete optužiti za osvedočenu kontrolu vaše cele civilizacije pomoću jevrejske vere? (Jevanđelja).

Vi još niste počeli da shvatate pravu dubinu naše krivice. Mi jesmo uljezi. Mi jesmo uznemiritelji. Mi jesmo rušitelji. Mi smo okupirali vaš prirodni svet, vaše ideale, vašu sudbinu i igramo se rušenja toga. Mi smo bili u pozadini ne samo prošlog velikog rata već i skoro svih vaših ratova, ne samo ruske nego svake druge velike revolucije u istoriji. Mi smo uneli nesklad, konfuziju i frustraciju u vaš lični i javni život. Mi to još uvek radimo. Niko ne može da kaže koliko ćemo mi to dugo nastaviti da radimo.

Pogledajmo malo u prošlost da vidimo šta se dogodilo. Devetnaest vekova unazad vi ste bili nevina, slobodna, paganska rasa. Vi ste bogoslužili bezbrojnim bogovima i boginjama, duhovima vazduha, tekućih voda i šuma. Vi ste gajili bestidan ponos u slavu vaših golih tela. Vi ste crtali likove vaših bogova i namučениh ljudskih figura. Vi ste uživali u bitkama na poljanama, u areni i na bojnopolju. Rat i ropstvo su bile čvrste institucije vaših sistema. Odlazeći na brežuljke ili u doline na prostore pod vedrim nebom vi ste spekulisali o čudu i misteriji života i polagali temelje nauke o prirodi i filozofiji. Vaša kultura je bila otmena, senzualna, neopterećena teretom socijalne svesti ili bilo kakvim sentimentalnim pitanjima o ljudskim kvalitetima. Ko zna kako bi mogla biti velika i slavna vaša sudbina da smo vas ostavili na miru.

Ali mi vas nismo ostavili na miru. Mi smo vas uzeli u ruke i srušili divnu i izvanrednu strukturu koju ste podigli i promenili u potpunosti kurs vaše istorije. Mi smo vas osvojili, ali ne kao što je vaša imperija podjarmljivala Afriku ili Aziju. Mi smo to učinili bez armija, bez metaka, bez krvi i nemira, bez sile bilo kakve vrste. Mi smo uradili isključivo uz pomoć neodbranjive snage našeg duha, idejama i propagandom.

Mi smo vas učinili dobrovoljnim i nesvesnim sprovediteljima naše misije u celom svetu, od varvarskih rasa na zemlji do bezbrojnih nerođenih generacija. Bez potpunog razumevanja šta vam mi to činimo, vi ste postali zastupnici na veliko naše rasne tradicije, pronoseći našu veru do najudaljenijih krajeva sveta.

Naši plemenski običaji postali su srž vašeg moralnog koda. Naši plemenski zakoni su ispunili osnovne temelje svih vaših ustava i zakonskih sistema. Naše legende i naše narodne priče su sveta nauka koju pevušite vašoj deci. Naši pesnici su popunili vaše himne i vaše molitvenike. Naša nacionalna istorija je postala neophodan deo učenja vaših pastora i sveštenika i kaluđera. Naši kraljevi, naši državnici, naši proroci, naši ratnici su vaši heroji. Naša antička mala država je vaša sveta zemlja. Naša nacionalna književnost je vaša Sveta Biblija. Ono što su naši ljudi mislili i naučavali postalo je nerazmrsivo pletivo u vašem svakodnevnom govoru i tradiciji, sve do te mere da niko među vama ne može biti nazvan obrazovnim ko nije blizak sa našim rasnim nasleđem.

Jevrejske zanatlije i jevrejski ribari su vaši učitelji i vaši sveci, sa bezbrojnim statuama sa njihovim likom u brojnim katedralama podignutim u njihov spomen. Jevrejska žena je vaš ideal materinstva i ženstvenosti. Jevrejski buntovnik-prorok je centralna figura vašeg religioznog obraćanja. Mi smo srušili vaše

idole, gurnuli u stranu vaše rasno nasleđe i zamenili ga našim Bogom i našom tradicijom. Nijedno osvajanje u istoriji ne može se čak ni uporediti sa tim čišćenjem od strane naših osvajača prema vama.

Kako smo mi to izveli? Uglavnom slučajno. Pre nekih 2000 godina, u dalekoj Palestini, naša religija je zapala u trulež i materijalizam. Menjačnice novca su bile u posedu hramova. Degenerisani, sebični sveštenici globili su naš narod i debljali se. Tada se mladi patriot-idealista uzdigao i pošao zemljom pozivajući na povratak veri. On nije imao ni pomisao da osniva novu crkvu. Kao i mnogi proroci pre njega, njegov jedini cilj bio je da pročisti i revitalizuje stare principe. On je napao sveštenike i proterao lihvaru iz hrama. To ga je dovelo u sukob sa državnim poretkom i njegovim osloncima. Rimski vlastodršci koji su držali zemlju u okupaciji uplašili su se njegove revolucionarne agitacije kao političkog nastojanja da ih izbacili, zatvorili su ga, sudili su mu i osudili ga na smrt razapinjanjem, uobičajenim oblikom egzekucije u to vreme.

Sledbenici Isusa iz Nazareta, uglavnom robovi i siromašni radnici, u njihovoj oskudici i razočaranosti, okrenuli su se od sveta i udružili se u bratstvo pacifista koji ne pružaju otpor, čuvajući sećanje na njihovog razapetog lidera i živeći zajedno u komunama. Oni su bili naprosto nova sekta u Judeji, bez moći i značenja, ni prva niti poslednja.

Tek posle uništenja Jerusalima od strane Rimljana dobila je nova vera na uticaju. Tada je rodoljubivi Jevrej po imenu Paul ili Saul (Pavle ili Savle) došao na ideju o slabljenju rimske snage pomoću razbijanja morala njihovih vojnika doktrinom ljubavi i nepružanja otpora propovedanom od male sekte jevrejskih hrišćana. Postao je apostol ljubavnosti, on koji je do tog momenta bio najaktivniji progonitelj ove

bande. I tako je dobro Pavle obavio svoj posao da je za manje od četiri veka imperija koja je podjarmila Palestinu zajedno sa pola sveta, postala hrpa ruševina. I zakon koji je proizišao iz Siona postao je zvanična religija Rima.

To je bio početak naše dominacije svetom. Ali samo početak. Od toga vremena pa nadalje vaša istorija je samo malo više nego borba za prevlast vašeg starog paganskog duha i našeg jevrejskog duha. Polovina vaših ratova, velikih i malih, su verski ratovi vođeni zbog različite interpretacije ove ili one stvari iz našeg učenja. Vi se nećete uskoro osloboditi od vašeg primitivnog religijskog pojednostavljanja i pokušaja da praktikujete paganska rimska učenja po Luteru, sjedinjena sa našom verom, podmetnuta da sruše vašu a ustoliče našu baštinu. Uzmite najvažnije revolucije u moderno vreme – francusku, američku i rusku. Šta su one nego trijumf jevrejske ideje o socijalnoj, političkoj i ekonomskoj pravdi?

I kraj je još uvek daleko. Mi još dominiramo nad vama. I u ovom trenutku su vaše crkve pocepane međusobno građanskim ratom između fundamentalista i modernista, što bi se reklo između onih koji se drže naših učenja i tradicije doslovno i onih koji nastoje da nas se korak po korak oslobode. U Dejtonu (Tenesi), komuna Biblijske rase zabranjuje propovedanje vaše nauke jer je u konfliktu sa našim antičkim jevrejskim prikazom porekla života; i gospodin Brajan, lider antijevrejskog Kju-Kluks-Klana u Demokratskoj nacionalnoj konvenciji, vodi najvažniju bitku svoga života u našu korist, bez da uoči kontradikcije. Iznova i iznova puritansko nasleđe Judeje provaljuje u talasima povremeno cenzuru, Zakon Tužne Nedelje i nacionalna akta zabrane. I dok se to događa ti nagvaždaš o jevrejskom uticaju na film!

Da li je to neko čudo da nas napadate? Mi smo stavili okove na vaš progres. Mi smo vam naturili jednu stranu knjigu i stranu veru koju vi ne možete progutati, niti svariti, koja je u suprotnosti sa težnjama vašeg prirodnog duha, što vas kontrastno drži u nelagodnosti i što vam više osiromašuje duh nego da to odbijete ili prihvatite u potpunosti.

U potpunosti, naravno, vi nikada niste prihvatili hrišćansko učenje. U vašim srcima vi ste još uvek pagani. Vi još volite rat i izrezbarene idole i razdore. Vi još uvek nalazite ponos u slavljenju gole ljudske figure. Vaša socijalna svest, uprkos svoj demokratiji i svim vašim socijalnim revolucijama, je još uvek žaljenja vredna nesavršena stvar. Mi smo u najvećoj meri podelili vašu dušu, doveli vaše impulse u konfuziju, paralizovali vaše čežnje. Usred bitke vi ste obavezni da padnete na kolena pred onim koji vam nalaže da okrenete i drugi obraz, koji kaže: «Ne opiri se zlu» i «Blaženi su mirotvorci». U vašoj žudnji za pobedom vi ste sada uznemireni sećanjem na dane Nedeljne škole o tome da ne mislite na sutrašnjicu. U vašoj industrijskoj bici, kada treba da razbijete štrajk bez griže savesti, vi se podsećate na to da su siromašni blagosloveni i da su ljudi braća u Božjem Bratstvu. I onda kada ste pred mogućnošću da ostvarite (cilj) vaš jevrejski dreser vam stavlja zastrašujuću ruku na rame i trzajem vam izmiče pun pehar ispred usana. Vi hrišćani nikada niste hrišćanizovani. Do toga stepena mi vas varamo. Ali mi smo zauvek pokvarili zabavnost paganizma za vas.

Pa što nas onda ne bi napadali? Kada bi mi bili na vašem mestu mi bi verovatno bili mnogo srčanije netrpeljivi prema vama nego vi prema nama. Ali mi nećemo stvarati jabuku razdora govoreći vam zašto. Mi sigurno ne bi okolišali i pribegavali providnim izgovorima. Sa milionima duboko poštovanih jevrejskih

vlasnika radnji mi ne bi vređali vašu inteligenciju i našu ličnu čast govoreći o komunizmu kao jevrejskoj filozofiji. I sa milionima siromašnih jevrejskih torbara koji teško zarađuju (trgovaca sitnom robom) mi ne bi sebe činili smešnim govoreći o internacionalnom kapitalizmu kao o jevrejskom monopolu. Ne, mi bi išli pravo ka cilju. Mi ne bi razmišljali o toj konfuznoj, zaraznoj zbrci koju nazivamo civilizacija, toj polahrišćanskoj pola-paganskoj mešavini, i tamo gde su naša stajališta oprečna – mi bi sigurno rekli vama odlučno: «Za tu zbrku imamo zahvaliti vama, vašim prorocima i vašoj Bibliji».

POVERENIK ZA BEZBOŽNIKE

Markus Eli Ravejđž

Prvo da razmotrimo mogućnost rata zbog propagande

Vi hrišćani ste zabrinuti i žalite se na jevrejski uticaj na vašu civilizaciju. Mi smo, vi kažete, jedan internacionalan narod, kompaktna manjina u vašoj sredini, sa tradicijom, interesima, aspiracijama i uočljivom različitošću od vas samih. I vi tvrdite da je takvo stanje pretnja vašem normalnom razvoju; to vaše težnje dovodi u konfuziju; to onemogućava vaše namere; to unosi zbrku u vaše sudbine. Ja ne vidim u svemu tome opasnost. Vašim svetom su uvek upravljale manjine; i meni izgleda da je to stvar indiferentnosti dalekog porekla i proklamovane vere vladajuće klike. Uticaj, u drugu ruku, sigurno postoji, i on je beskrajno veći i podmukliji nego što vi možete da shvatite. To je ono što vas zbunjuje i zabavlja a nekada i ometa u poigravanju sa vama Jevreja-mamaca. To zvuči tako patetično. Vi hodate šapućući zastrašeno o jevrejskoj ruci u ovom ili u onom i drugim stvarima. To čini da ustreperimo. Mi smo svesni štete koju vam nanosimo kada vam namećemo našu tuđu veru i tradiciju, pretpostavljamo, mi kažemo sa strepnjom, vi ćete se suočiti sa činjenicom da su vaša religija, vaše obrazovanje, vaš moral, vaš socijalni, vladajući i zakonski sistem, počev od osnove, naše ruketvorina! A vi spominjete, govorite neodređeno o jevrejskim finansijerima i jevrejskim filmskim stvaraocima, i naš se teror rastače u smehu. Goji, (Jevrejski pogrđan naziv za hrišćane) mi vidimo sa olakšanjem da nikada nećete saznati pravo crnilo našeg zločina.

Mi to ne možemo razumeti. Ili vi ne znate ili nemate hrabrosti da nas optužite za ta zlodela za koja bar postoji senka od dokaza i koje bi neki inteligentan sudija i porota mogli strpljivo proučiti. Zašto dobacivati neke neubedljive sitnice, kada možete tako lako da nas optužite za ozbiljne i dokazive prestupe? Zašto se bacate na nas nespretnim falsifikatima kao što je «Protokol sionskih mudraca» kada nas možete suočiti sa Otkrovenjem Svetog Jovana? Zašto govorite o Marksu i Trockom kada imate Isusa iz Nazareta i Pavla iz Tarsusa da nas dovedu u škripac?

Zovete nas rušiteljima, agitatorima, trgovcima revolucijama. To je istina, i ja odstupam pred vašim otkrićima. To da smo mi bili u pozadini svih važnih revolucija u vašoj istoriji može biti iskazano samo slabim pokazateljima i žongliranjem činjenicama. Mi, nema sumnje, imamo dugačke prste u Luteranskoj pobuni, i to je jednostavno činjenica da smo mi bili pokretači u buržujkim demokratskim revolucijama i u Francuskoj i u Americi. Da nismo bili, ne bi znali šta su naši sopstveni interesi. Ali, da li vi upirete vaš prst optužbe prema nama i optužujete nas za ta gnusna i dokazana nedela? Ne baš? Vi s puno fantazije stavljate pred naša vrata poslednji veliki rat i potres u Rusiji, koji su izvedeni ne samo većinom na štetu Jevreja samih već i za koje je đak-prvak mogao predvideti da će se završiti tim rezultatom.

Ali ni te urote i revolucije nisu ništa upoređene sa velikom zaverom koju smo projektovali na početku ove ere i koju smo usmerili da učini veru jevrejske sekte religijom Zapadnog sveta. Reformacija nije režirana iz čiste zlobe. Ona nam je poslužila da se razračunamo sa jednim prastarim neprijateljem i ponovo uspostavimo našu Bibliju na njeno časno mesto u hrišćanskoj crkvi. Republikanska revolucija u 18. veku oslobodila nas je

naše vekovne političke i socijalne nemoći. Mi smo nagrađeni, ali ni vama nije učinjeno zlo. Naprotiv, to je doprinelo tome da vi prosperirate i proširite se. Vi njima dugujete svoju premoć u svetu. Ali preokret koji je doneo hrišćanstvo u Evropu bio je – ili bi se to bolje reklo da je morao biti – planiran i izveden od Jevreja kao akt osvete protiv velike bezbožničke države. I kada govorite o jevrejskim zaverama, ja, za ime sveta, ne mogu razumeti zašto ne pomenete razaranje Rima i cele antičke civilizacije izvedeno pod njenim zastavama u rukama jevrejskih hrišćana.

To je za neverovati; ali vi hrišćani čini se da ne znate odakle vaša religija potiče, niti kako niti zašto.

Vaši istoričari, sa jednim velikim izuzetkom, ne govore vam o tome. Dokumente kao dokaze koji su deo vaše Biblije, vi pevušite ali ne shvatate. Mi smo uradili naš posao isuviše temeljito; vi verujete našoj propagandi previše implicitno. Nastanak hrišćanstva za vas nije jedan običan istorijski događaj koji se izrodio iz drugih događaja tokom vremena, to je ispunjenje božanskog jevrejskog proročanstva – sa odgovarajućim dopunama vas samih. Ovo nije, kao što vidite, uništilo veliku bezbožničku civilizaciju i veliku Bezbožničku imperiju sa kojom je jevrejstvo bilo u ratu; ono nije dovelo čovečanstvo u varvarizam i tamu na hiljade godina; ono je došlo da donese spas Neverničkom svetu!

Sada je ovde, ako je ikada, bio veliki subverzivni trenutak, začet u Palestini, širen od strane jevrejskih agitatora, finansiran jevrejskim novcem, propagiran u jevrejskim pamfletima i plakatima u vreme kada su jevrejstvo i Rim bili u borbi na smrt i kraju kolapsa velike Bezbožničke imperije. Ti to čak ni ne slutiš, mada si inteligentno dete, neopijen teologijskom magijom, ono što ti se može otkriti u svojoj suštini nakon samo letimičnog čitanja najobičnijeg zapisa. I tada ti krećeš da

brbljaš o jevrejskim zaverama i ukazuješ na Veliki rat i rusku revoluciju kao primere! Možeš li da shvatiš zašto smo mi Jevreji uvek uzimali olako vaš antisemitizam, sve dok nije prešao na nasilje?

I, podsećam, ni jedan autoritet osim Gibona pre mnogo godina, nije pokušao to da vam rasvetli. Sada je vek i po od «Opadanja i propasti Rimskog carstva» - od kako je mačka pobegla iz džaka. Gibon koji nije bio amater za istoriju, nije pokušavao da označi kraj velike ere otkrivajući nekorisne besmislice o porocima i degradaciji Rima kao što su pad morala i vere u jednoj imperiji koja je u to vreme bila usred svog najslavnijeg kreativnog perioda. Kako je uspeo? On je živio u Londonu u njegovom «augustinskom» dobu koje je uprkos što je prošlo blizu 2000 godina od nastanka hrišćanstva i dolaska hrišćanskog spasa – bio dobra kapija Augustovog Rima u rafiniranoj razvratnosti, kako su to već mogli činiti magloviti Ostrvljani. Ne, Gibon je bio rasno svestan Bezbožnik i obožavalac kulture paganskog Zapada, jednako kao i istoričar sa očima i mozgom. Stoga on nije imao teškoća da uperi prst na bolest koja je pokvarila i razorila otmeno zdanje antičke civilizacije. On je označio hrišćanstvo – zakon koji je stigao iz Siona i reč Boga iz Jerusalima – kao centralni uzrok opadanja i propasti Rima i svega što je on predstavljao.

Što dalje to bolje. Ali Gibon nije išao dovoljno daleko. On se rodio i umro, vidite, vek pre otkrića naučnog antisemitizma. On je potpuno prevideo element namere. On je video jednu tuđu veru kako se razliva sa Istoka i prevladava u udaljenim zemljama Zapada. Nikada mu nije palo na pamet da je cela šema spasa bila smišljena. Sada su činjenice onoliko jasne koliko vi to želite.

Dozvoli mi da ukratko prepričam priču, lišenu ukrasa od čudesa, proročanstava i magije.

Radi dobrog polazišta, moraću prostorno da se vratim unazad. Akcija se prikladno vodila u četiri dela, dolazeći do vrhunca u trećem. Vreme, kada se zavesa prvi put podigla, je grubo 65. godina pre naše ere. U glavnim ulogama su Judeja i Rim. Judeja je malo kraljevstvo na istočnom Mediteranu. Tokom pet vekova ona teško da je bila više nego geografski pojam. Iznova i iznova je osvajana i razarana i njeno stanovništvo išlo u izgnanstvo ili ropstvo zbog moćnih suseda. Formalno nezavisna, ona je tada, nestabilna kao i uvek, i na ivici građanskog rata. Zapadna Imperija, sa svojim jezgrom u Rimu, iako još ne gospodarica sveta, ubrzano je napredovala tim putem. Ona je priznata u tom vremenu kao jedna velika vojna sila jednako kao i naslednica Grčke i centar civilizacije.

Sve do tada dve države su imale malo ili nikakvih međusobnih kontakata. Tada se Rim našao pozvanim da, bez njenog zahteva, umeša svoje prste u zbivanja na teritoriji Judeje. Spor se razvio između dva brata oko nasleđa bezvrednog trona, a rimski general Pompej, koji se zadesio u Damasku po nekoj važnijoj stvari, bio je pozvan da arbitrira između pretendenta. Raspolažući neznatnim pravima republikanskog vojnika, Pompej je proterao jednog od braće, izazvao metež i uzbunjenost vrhovnog sveštenstva njegovog rivala i pogazio kraljevsko dostojanstvo obojice. Da se ne bi sve na tome završilo, Pompejevo posredovanje težilo je da od Judeje stvori rimsku oblast. Jevreji, možda ne bez razloga, protestovali su, i Rim da ih umiri i udovolji lokalnim predrasudama, obnovio im je kraljevski položaj. Obrazloženo im je da je to kralj po njihovom sopstvenom izboru. Bio je sin izgnanika, judejske rase, po imenu Irod. Ali, Jevreji nisu bili umireni i nastavili su

da stvaraju neprilike. Rim je smatrao da je to vrlo nezahvalno od njih.

I to je uglavnom bila uvertira i kao događaj je prikazano da učini jasnijim ono što sledi. Jevrejska razjedinjenost povećavala je nezadovoljstvo i otvoreni revolt kada su njihovi Bezbožni gospodari počeli da uvoze u Jerusalim blagodeti zapadne kulture. Slike, atletske igre, grčku dramu i gladijatorske predstave, što nije bilo po jevrejskom ukusu. Pobožni su sve to shvatili kao uvredu u lice Jehove, mada su službenici rezidencije strpljivo objašnjavali da im je cilj zabava i moralna pouka nejevrejskih garnizona. Judejci su pružali otpor posebnom upornošću dolasku rimskih poreznika, koji su bili vrlo efikasni. Iznad svega, oni su želeli nazad kralja svoje rase i svoje kraljevske loze.

Među masama pobuna je uzela oblik u obnavljanju starog verovanja u Mesiju, božanski izaslanog spasioca koji će da iskupi svoj narod od stranog jarma i učini Judeju nadmoćnom među nacijama. Poreznici u takvoj misiji nisu bili poželjni. U Galileji, jedan Judejac vodio je prilično veliki ustanak, koji je dobrovoljno pomagao veliki deo naroda. Jovan zvani Krstitelj (Baptist), delovao je u zemlji Jordanu. Njega je sledio drugi čovek iz severne zemlje, Isus iz Nazareta. I sva trojica su veoma brzo zatvorena i pogubljena, oba Galilejca raspećem.

Na stranu lični kvaliteti, ali Isus iz Nazareta bio je, kao i njegovi prethodnici, politički agitator angažovan na oslobađanju svoje zemlje od stranog ugnjetača. Postoji čak adekvatan dokaz da je on gajio ambiciju da postane kralj nezavisne Judeje. On je tvrdio, ili su tvrdili njegovi biografi kasnije za njega, da potiče od stare kraljevske loze Davidove. Ali sa njegovim očinstvom postoji zabuna. Isti autori koji su istražili poreklo muža njegove majke sve do kraljeva koji se pominju u

psalmima takođe su predstavljali Isusa kao Jehovinog sina, i priznavali da Josif nije bio njegov otac.

Čini se, ipak, da je Isus pre nego što je pošao na dug put ostvarivanja svoje političke misije i okrenuo svoj govornički dar i veliku popularnost masama, imao sasvim drugi cilj. On je počeo propovedati primitivan oblik populizma, socijalizma i pacifizma. Rezultat te promene u njegovom programu bio je da je stekao neprijateljstvo imućnih, vladajućih klasa, sveštenika i uopšte patriota, i smanjio broj sledbenika među siromašnima, radnim masama i robovima.

Posle njegove smrti to malo učenika se udružilo u komunističko bratstvo. Propoved koju je jednom njihov pokojni vođ održao na bregu za njih je bila sumirana suština njegovog učenja, i oni su od nje načinili pravilo svog života. To je bila filozofija sračunata da se obraća potpuno bednim ljudima. Ona je tešila one koji pate ovde na zemlji sa obećanom nagradom posle smrti. Od slabosti ona je činila vrlinu i nužnost. Ljudi previše nemoćni da odgovore na uvredu ili nepravdu bili su podučavani da se ne opiru zlu. Ljudi osuđeni da celog života crnče i budu siromašni bili su ubeđivani u dostojanstvo rada i siromaštva. Skromni, prezreni, nasledstva lišeni, podjarmljeni, bili su – posle ovoga ovde – određeni za izabrane i omiljene kod Boga. Zemaljske, ambiciozne, bogate i moćne čekalo je odbijanje na nebu.

U konačnom ishodu, Isusova misija postala je nova sekta u Judeji. Ni prva ni poslednja. Judeja, kao i moderna Amerika, bila je plodno tlo za strane vere. Ebionim-pauperijanci (siromasi) – kako su sami sebe zvali – nisu smatrali svoja verovanja novom religijom. Kao Jevreji su rođeni i Jevreji su ostali. Učenja njihovog učitelja bila su više po prirodi socijalna filozofija, jedna etika ponašanja, način života. Modernim hrišćanima koji

se nikad ne umore od pitanja zašto Jevreji nisu nikada prihvatili Isusa i njegova učenja, ja mogu odgovoriti samo da to za dugo vremena niko nije učinio osim Jevreja. Iznenaditi se da ceo jevrejski narod nije prišao Ebionima isto je tako inteligentno kao očekivati da se svi Amerikanci pridruže unijatima ili baptistima ili Sajtentičkom hrišćanstvu.

U nekim običnim vremenima malo pažnje bilo bi poklonjeno na neko odrpano bratstvo. Robovi i radništvo najvećim delom, čak bi bilo podsticani na takvu slabost od strane vlasti. Ali u zemlji koja je bila usred borbe protiv zavojevača, vanzemaljska filozofija je dobila opasan aspekt. To je bila vera razočarenja, rezignacije i poraza. Ona je pretila da umanja moral nacionalnih ratnika u vreme rata. To blaženstvo mirotvoraca, to okretanje drugog obraza, to nepružanje otpora, to da se voli svoj neprijatelj, ličilo je na promišljeni pokušaj da se paralizuje nacionalna volja u vreme krize i osigura pobjeda okupatora.

Tako da nije iznenađenje što su jevrejske vlasti počele da progone Ebionime. Njihovi sastanci bili su napadani i razbijani, njihove vođe utamničene, njihova doktrina zabranjena. Izgledalo je neko vreme da će sekta vrlo brzo biti zbrisana. Tada, neočekivano, zavesa se diže pred trećim činom i događaji uzimaju drugi obrt.

Možda je najgorčeniiji neprijatelj sekte bio Savle (Saul) proizvođač šatora. Rodom iz Tarsusa i stoga čovek sa nekakvim obrazovanjem iz grčke kulture, on je prezirao nova učenja zbog njihovog nezemaljskog karaktera i udaljenosti od života. Kao Jevrej i patriota, on je strahovao od njihovog uticaja na nacionalnu stvar. Putnik, upućen u poznavanje nekoliko jezika, on je bio kao stvoren za zadatak da ode među raspršene jevrejske komune i zaustavi širenje njihovih socijalističkih

pacifističkih doktrina. Jerusalimski moćnici su ga odredili da bude glavni egzekutor za Ebionime.

On je bio na putu za Damask jednoga dana da uhapsi grupu pripadnika sekte, kada mu je palo na pamet originalna ideja. U jednoj zabavnoj frazi iz Knjige Postanja sagledao je viziju. Zapazio je, zapravo, dve. On je shvatao od početka kako su male šanse Judeje da pobjedi u oružanom konfliktu protiv najveće vojne sile na svetu. Drugo, i mnogo važnije, bila je ideja da bi vera skitnica protiv kojih se borio mogla biti iskovana kao neodbranljivo oružje protiv opasnog neprijatelja. Pacifizam, nepružanje otpora, razignacija, ljubav, bila su opasna učenja u sopstvenoj kući. Ali širena među neprijateljskim legijama, mogla su slomiti njihovu disciplinu i tako doneti pobjedu Jerusalimu. Savle je, jednom rečju, možda bio prvi čovek koji je shvatio mogućnosti vođenja rata uz pomoć propagande.

On je doputovao u Damask i tamo, na iznenađenje njegovih prijatelja i onih koje je otišao da uhapsi, proglasio svoje preobraćanje u veru i pridružio se bratstvu. Po povratku u Jerusalem obrazložio je novu strategiju pred preneraženim Sionskim mudracima. Posle mnogo diskusija i traženja smisla, to je prihvaćeno. Više otpora su pružile vođe Ebionima iz glavnog grada. Oni nisu bili uvereni u njegove motive, i strahovali su da njegov predlog ima za cilj da vrati veru na njenu staru jevrejsku teoriju i praksu da bi je učinio prihvatljivom za Bezbožnike što će napuniti bratstvo sa mnogo stranaca polupreobraženika i razvodniti njegovu snagu. Ali na kraju, i njih je ubedio. I tako je Savle (Saul), najgorljiviji progonitelj Isusovih sledbenika, postao Pavle (Paul), Apostol za Bezbožnike. I tako, slučajno, počeo da širi u paganskim zemljama Zapada jednu potpuno novu orijentalnu religiju.

Na nesreću za Pavlov plan, nova strategija je funkcionisala previše dobro. Ta obnovljena i prilično primamljiva teologija stvarala je preobraćenike brže nego što se on do tada usuđivao da se nada, ili što je ikada želeo. Njegova ideja, to treba zapamtiti, bila je u toj situaciji potpuno defanzivna. On tada još nije pomišljao o evanđelizovanju sveta; on se samo nadao da će da obeshrabri neprijatelje. Sa tako potpunim uspehom i rimskim garnizonom van Palestine, on je bio pripremljen da zaključi primirje. Ali, robovi i potlačeni u Imperiji, bedni vojni obveznici i proletarijat koji je skapavao od gladi u samoj prestonici, našao je mnogo više utehe u adaptiranoj Pavlovoj verziji ove vere nego što su siroti Jevreji pre njih mogli naći u originalnim učenjima njihovog razapetog učitelja. Rezultat tog do tada neviđenog uspeha bio je da su se neprijatelju otvorile oči i da je video šta se dešava. Uznemiravajući izveštaji o neslozi među trupama počeli su da stižu u Rim od vojskovođa iz Palestine i drugde. Umesto da se kod imperijalnih vlasti postigne primirje, nova taktika je samo učvrstila njihovu odlučnost. Rimljani su na prepad zaskočili Jerusalem, ognjem i mačem, i nakon svirepe opsade koja je trajala četiri godine, oni su razorili гнездо propagande (70. god. n.e.). U stvari, mislili su da su uništili. Istoričari toga vremena ne ostavljaju nam sumnju o tome šta je bio cilj Rima. Oni kažu da je Neron poslao Vespazijana i njegovog sina Titusa sa krajnjim i eksplicitnim naređenjima da unište Palestinu i hrišćanstvo zajedno s njom. Za Rimljane, hrišćanstvo nije bilo ništa drugo do militantni judaizam, i bilo kako bilo, to je jedna interpretacija koja nije daleko od istine. Od toga kako je Neron želeo, na kraju se ostvarila polovina. Palestina je toliko razrušena da je ostala politička ruina sve do danas. Ali hrišćanstvo nije bilo tako lako uništiti.

U stvari, dogodilo se da se Pavlov program razvio u punoj meri tek posle pada Jerusalima. Do ovog časa, kao što sam rekao, njegova taktika je bila uglavnom manje-više da plaši okupatora, u maniru kako je Mojsije uznemiravao faraona. On je nastupao oprezno i kolebljivo, vodeći računa da ne izazove moćnog neprijatelja. Želeo je da maše novim oružjem ispred njegovog nosa i dopusti neprijatelju da oseti njegovu oštricu, ali se ustručavao da veruje u njegovu punu snagu. Sada, kada se najgore dogodilo i Judeja više nije imala šta da izgubi, on je bacio skrupule u vetar i zahtevao rat, da ga vodi u neprijateljskoj zemlji. Cilj sada nije bio ništa manje nego da ponizi Rim kao što je on ponizio Jerusalem, da ga izbriše sa mape kao što je ovaj izbrisao Judeju.

Ako Pavlovi sopstveni zapisi nisu uspeli da te uvere u ovakvu interpretaciju njegovih aktivnosti, ja ti skrećem pažnju na njegovog mnogo iskrenijeg drugara Jovana. Gde je Pavle, delujući u senci imperijalnih palata i pola vremena kao zatvorenik u rimskim zatvorima, bio prinuđen da barata u parabolama i skrivenim aluzijama. Jovan je mogao dozvoliti sebi, obraćajući se neizveštačenim Azijatima, luksuz jasnog govora. U svakom slučaju, njegov pamflet «Otkrovenje» je, uistinu otkrovenje onoga o čemu se radi u celom tom zadivljujućem poduhvatu.

Rim, pogrdno zvan Vavilon, je precizno opisan jezikom pršteće mržnje kao majka bluda i razvratnosti sveta, kao žena pijana od krvi svetaca (hrišćana i Jevreja), kao ugnjetač «naroda i mnoštva i nacija i jezika» - i da bi otklonio sve sumnje o njegovom identitetu (Rima) – kao «velikog grada koji vlada nad kraljevima sveta, jedan anđeo trijumfalno uzvikuje: «Veliki Vavilon je pao, pao». Zatim sledi orgijska slika ruševina. Trgovina i proizvodnja i pomorska trgovina su

na izdisaju. Umetnost i muzika i «glas ženika i njegove neveste» su utišani. Tama i pustoš leže kao senka preko scene. Divlji pobednici nad hrišćanima valjaju se u krvi koja dopire sve do uzdi njihovih konja. «Radujte se nad njom, vi nebesa, i vi sveti apostoli i proroci, jer Bog vas je na njoj osvetio».

I šta je kraj i svrha čitavog tog haosa i razaranja? Jovan nije previše uzdržan kada nam to kaže. Jer on završava svoje pobožno proročanstvo vizijom slave novog, a to znači obnovljenog Jerusalima: ne neke alegorične fantazije, molim te, nego doslovno Jerusalima kao prestonice velikog, ponovo ujedinjenog kraljevstva «dvanaest plemena dece Izraela».

Možeš li uopšte tražiti nešto jasnije?

Naravno, nijedna civilizacija se ne može zauvek odbraniti od te vrste juriša. Za 200 godina napori Pavla i Jovana i njihovih sledbenika su postigli takav uspeh među svim klasama rimskog društva da je hrišćanstvo postalo dominantan kult u celoj imperiji. U međuvremenu, kao što je Pavle pronicljivo predvideo, rimski moral i disciplina u potpunosti su se raspali tako da su legije sve više i više, nekad strah i trepet sveta i kičme zapadne kulture, dospеле do toga da budu poražene od varvarskih osvajača. U godini 326. car Konstantin, nadajući se da će izlečiti podmuklu bolest, pristao je na konverziju i proglasio hrišćanstvo kao zvaničnu religiju. Bilo je prekasno. Posle njega car Julijan pokušao je još jednom da se odupre zagušenju. Ali ni otpor ni ustupci nisu bili od koristi. Političko telo Rima bilo je razjedeno palestinskom propagandom. Pavle je pobedio.

To je na kraju, kako ja jednom antisemiti koji je u traganju za pravim primerima jevrejske zavere, interpretiram pojavu modifikovane jevrejske vere u zapadnom svetu.

HRIŠĆANSKI DUG JUDAIZMU

DŽON HEJNES HOLMS

(Propovednik u Community Church)

U obraćanju tebi ovoga jutra, imam na umu dve vrlo konkretne tvrdnje. Jedno tvrđenje je da hrišćanstvo ima veliki dug judaizmu. Drugo je , hrišćanstvo mora da bude voljno da prizna i plati taj dug, kao što svaki častan dužnik priznaje i plaća svoje obaveze.

Hrišćanstvo je – to treba znati – u stvarnosti jevrejsko po poreklu i po sadržaju. Samo je slučajno što nije ostalo na kraju ono isto što i na početku – sastavni deo jevrejskog sveta. To što je sada jedno od zasebnih religija čovečanstva, njegovo poreklo treba ipak priznati a njegovo nasleđe propisno poštovati.

Dozvoli mi da počnem to što želim da kažem sa Isusom... Na prvom mestu, podsetiću te da su Isusovi roditelji bili Jevreji. Druga činjenica je, naravno, da je Isus, kao najstarije dete tih roditelja, stoga i sam bio Jevrej....

Ako si uopšte nešto znao o Isusu, to je da je on bio dete jevrejskih roditelja, rođen u jevrejskoj kući i kao prvorođeni u velikoj porodici, bio Jevrej.

Treća stvar koju treba reći o Isusovom jevrejstvu jeste da je on bio odgajan i obučavan u jevrejskoj veri. Njegovi roditelji su bili pobožni Jevreji; oni su svake

godine odlazili u Jerusolim da učestvuju u proslavi Pashe (pasovara)! Oni su učili Isusa, teorijom i primerom, da posećuje sinagogu gde je postao poznavalac Biblije njegove rase. U ranoj mladosti imao je običaj da odlazi u sinagogu na dan Sabata, što i danas rade mnogi Jevreji; i on je počeo svoje javno istupanje, tako nam zabeležena reč kazuje, stojeći u sinagogi u Nazaretu i čitajući iz Proroka Isaije. U duhu jednako kao i po krvi, ovaj Nazarećanin bio je sin Izraela.

To je na osnovu te tri tačke gledišta – njegovi roditelji, njegovo rođenje i njegovo religijsko obrazovanje – zašto se moramo složiti da je Isus bio Jevrej. Zahvaljujući Jevrejima hrišćani imaju tog lidera i osnivača njihove vere koji je bez premca.

Toliko o Isusu! Sledeće je da iza te figure Augusta iz Nazareta stoje tri elementa koji hrišćani duguju Jevrejima.

Na prvom mestu, to je Biblija, sveti spis hrišćanske crkve. Biblija se sastoji iz dva dela: Starog zaveta, takozvanog, i Novog. Stari zavet, koji obuhvata oko tri četvrtine Biblije, ne pripada u potpunosti hrišćanstvu, već judaizmu. Stari zavet je, mora da se kaže, jevrejska Biblija! Ja ne znam za veću bezočnost u celoj istoriji nego što je poduhvat ranih hrišćana u preuzimanju Starog zaveta za njihovu crkvu i govorenje: «To je naše!». To je kao kada bi mi Amerikanci prisvojili Šekspira, Miltona, Drajdena i Poa i Kitsa i Šelija, i Tenisona i Brauninga, i jednostrano proglasili da pisanje tih ljudi pripada nama i čini osnovu naše nacionalne literature. Ako tako kažemo naravno, ne znači da je i tako! Ti pesnici nisu Amerikanci – i, govoreći na isti način, Stari zavet nije hrišćanski. On je jevrejski skroz naskroz, i kad god ga koristimo treba da se setimo da se obraćamo jevrejskim korenima za uputstva i inspiraciju. To je i razlog zbog kojeg sam

oprezan u našoj službi da se obraćam Starom zavetu, bilo kada da čitam lekciju iz tog teksta kao «jevrejskog spisa». Kao što je i Novi zavet naš sopstveni. Taj deo Biblije je «hrišćanski spis». Ali ipak, najpravednije je priznati, meni se čini, da je Novi zavet skroz naskroz jevrejska knjiga. Svaka njegova reč, od prvog poglavlja Matejinog do poslednjeg poglavlja Otkrovenja, napisana je od strane Jevreja i stoga je zasićeno jevrejskim duhom i idealima.

Odmah posle Biblije na redu je crkva – pod kojom ja ne podrazumevam hijerarhiju, što pripada kasnijem periodu istorije, već jednostavno činjenicu da se skupljaju ljudi i žene na zajednički sastanak nedeljom ujutro da bogosluže Svemoćnom Bogu. Odakle potiče taj običaj? Od Jevreja – preciznije od one generacije Jevreja koja je trpila tragično iskustvo izgnanstva.

Isus je poznao sinagogu u Nazaretu iz svoje rane mladosti, i u toj sinagogi je počeo svoje propovedanje. Kada su, nakon njegove smrti, sledbenici nastavili njegov rad, to je bilo najpre u sinagogama, a tek kasnije u sopstvenim crkvama, koje su proglasili jevandeljskim.

Ali te crkve, kada su nastale, bile su modelirane precizno na jevrejskom primeru, i zato su one kćerke sinagoge. Kada se hrišćani danas sreću u nedeljnim jutrima da služe Bogu i da potvrde da svoje živote stavljaju njemu na raspolaganje i da čuvaju svete tradicije vere, oni čine ne samo ono što su rani hrišćani činili, već ono što su Jevreji radili za vreme nesrećnih dana progonstva. Mi imamo crkvu zato što su Jevreji prvo imali sinagogu. Pomenuta crkva je direktan potomak prethodne.

Ovo nas dovodi direktno do trećeg suštinskog elementa hrišćanstva. Kao dopuna Bibliji i crkvi je Nedelja kao sveti dan odmora i bogoslužnja-jedan u

sedam dana namerno posvećen u svrhu fizičke relaksacije i duhovne obnove. Otkud je došla ta hrišćanska Nedelja? Zar nije očigledno iz jevrejskog Sabata (subote)?

To je tačno da je jevrejski Sabat poslednji dan u nedelji - tradicionalno dan kada se Bog odmara od svojih poslova posle šest dana kreacije. «I sedmog dana Bog je završio svoj posao koji je preduzeo» (Genesis 2:2). Hrišćanska Nedelja, suprotno, je prvi dan nedelje, toliko slavljena zato što je bila prvi dan za koji se pretpostavlja da je Isus ustao iz mrtvih....

Tako je prvi dan među hrišćane stigao da zauzme mesto sedmog dana kod Jevreja. Ali taj detalj je nevažan. Centralni fakt je da je hrišćanska Nedelja preporod jevrejskog Sabata – hrišćani još jednom preuzimaju religioznu praksu od Jevreja!

Sada mi počinjemo, možda, da razumemo koliko je značajan dug koji hrišćani imaju prema Jevrejima. Ne samo Isus lično, već i Biblija, crkva i Nedelja dolaze iz istih jevrejskih izvora. Ali još nismo stigli do suštine stvari. Šta sa hrišćanskim učenjima – tim velikim istinama o moralu i duhovnom životu, koja čine suštinu verskih ubeđivanja (Jevanđelja)? Te stvari o kojima Isus uči – da li su bile njegove originalne, ili su potekle iz Judaizma u kojem je Isus rastao i rođen?

Ta pitanja podsećaju me na jedno iskustvo u ranim danima moga službovanja u ovom gradu. Ja sam učestvovao na sastancima Liberalnog sveštencičkog kluba čiji su članovi bili izvesni jevrejski rabini zajedno sa hrišćanskim sveštencima. Imao sam priliku da sedim toga dana pored veoma uvaženog rabina tog vremena – poglavara velike Emanuelske crkve. U vezi sa temom našeg zajedničkog razgovora ja sam napomenuo nešto što se odnosilo na ono što sam nazvao: «Isusova originalnost». Kakvo je bilo moje iznenađenje kada sam

čuo opovrgavanje tog rabina da kod Isusa nije bilo originalnosti – da je Nazarećanin bio jedan od najneoriginalnijih ljudi koji su ikada živeli. Kao mlad i vatren sveštenik, bio sam veoma šokiran tom ocenom. U starijim godinama, ipak, počeo sam da osećam da je moj prijatelj, rabin, bio potpuno u pravu. Istina je da je Isus bio originalan pre po onome na koji način je govorio nego onome što je govorio.

Ali po pravom sadržaju svojih učenja, Isus nije bio originalan. Suština i materijal od kojeg su sazidani njegova vera i vizije su prerađeni od izraelske! Dozvoli mi ako mogu to da pojasnim:

Na dan Nove godine kod gradonačelnika La Gardija održana je svečanost kojoj su prisustvovali katolički pop, protestantski sveštenik i jevrejski rabin. U skladu sa svojim shvatanjima, gradonačelnik se obratio prisutnima izgovorivši Zlatna Pravila i Molitvu Gospodu, i rekavši da ako bi ljudi samo živeli prema uputstvima ta dva učenja, ne bi bilo nevolja na svetu. Činilo se, doduše, da je gradonačelnik laskajući hrišćanima izostavio Jevreje. U stvari, on nije mogao napraviti bolji izbor, jer Zlatno Pravilo i Molitva Gospodu pripadaju isto toliko Jevrejima kao i samim hrišćanima.

Zlatno Pravilo, kako se javlja u Novom zavetu, je poznato: «Sve ono što ti drugi ljudi urade, uradi i ti njima, jer to je zakon i proročanstvo». Jevrejsko Zlatno Pravilo je pre negativno nego pozitivno u toj formulaciji, ali identično u značenju. Ono glasi: «Sve ono što ti ne želiš da tvoj sused učini tebi, ne čini njemu. To je sav zakon, ostalo je tumačenje».

Ali Molitva Gospodu, ona je sigurno originalna Isusova! Ona je u svojoj formulaciji jedna od najjednostavnijih i najlepših kompozicija koje se mogu naći u svetskoj religioznoj literaturi. Ali, po svome

sadržaju ona je prerađena od početka do kraja iz jevrejskih izvora. Nema reda u Molitvi koji se ne može naći u tim izvorima. U dokazivanju onoga što ova tvrdnja obuhvata, dozvoli mi da citiram iskaze dva naučnika koji imaju pravo da govore, kao što ja nemam. Prvi je poznati nemački autoritet, Teodor Keim, čija biografija Isusa, napisana pre mnogo godina, još važi kao jedna od najznačajnijih studija ikad načinjenih o životu i učenjima Nazarećanina. Osvrćući se na Molitvu Gospodu, Keim piše: «Ne samo u obraćanju Bogu, zajedno sa prve dve molbe, već jednako i u detaljima, pojavljuje se i tu i tamo u molitvama u Talmudu». Drugi svedok je veliki jevrejski naučnik, Jozef Klausner, sa Hebrejskog Univerziteta u Jerusalimu, čiji «Isus iz Nazareta» se smatra najviše moguće verodostojnom biografijom Isusa koja je ikada napisana od strane nekog Jevreja. U tom autoritativnom radu pisac kaže za Molitvu Gospodu da je «upečatljiva molitva, univerzalna u svom pozivanju, ozbiljna, kratka i puna posvećenosti. Svaki i najmanji deo ipak se može naći u jevrejskim molitvama i porukama u Talmudu». Tako i Zlatno Pravilo i Molitva Gospodu čini se pripadaju Jevrejima jednako kao i hrišćanima.

Odmah nakon ta dva dokumenta, ja ću navesti Blaženstvo (Blagoslov) kao najdragoceniju poruku koja se može naći u hrišćanskim spisima. Ovde ponovo imamo formulaciju istine koja je vrhunska ilustracija Isusovog poetskog i duhovnog genija, ali čiji je sadržaj po onome što iznosi opet uglavnom u celosti preuzet: «Blaženi neka su oni koji tuguju jer će biti utešeni» - ako želiš da znaš odakle ovo potiče obrati se Isaiji 61:2: «Blaženi neka su skromni, jer će oni naslediti svet» - okrenite zatim Psalm 37:11: «Blaženi neka su ono što su gladni i žedni jer će dolaskom pravde biti zasićeni» - onda okrenite Isaiju 55:1: «Blaženi neka su čisti u srcu,

jer će oni videti Boga» - okrenite Psalm 24:4. to su sve fraze i pouke tog velikog dela, sve preuzete od Jevreja.

Ako je neki iskaz Isusov koji je javno citiran kao kompletno i savršeno sumiranje njegove religije, to je dvojna naredba: «Treba da voliš Gospoda tvog Boga svim svojim srcem, svom tvojom dušom, i čitavom tvojom snagom, i svim svojim umom, i tvoje bližnje kao sebe samog». Odakle ovo potiče? Pre svega, iz priče u Novom zavetu o zakonodavcu koji je iskušavao Isusa, govoreći: «Šta treba da uradim da zaslužim večni život?» Ali, originalno iz Starog zaveta, iz dva poznata odlomka. Prvi je iz «Deuteronomy» (5. Knjiga Mojsijeva) 6:4: «Čuj, o Izraelu, tvoj Gospod Bog je jedan Gospod; i ti treba da voliš Gospoda tvog Boga svom svojom dušom, i čitavim umom». Drugi je iz «Leviticus» 19:18. «Ne čini osvetu, niti stvaraj zavist... već ti voli svog bližnjeg kao sebe samog....»

Ako bi se od mene tražilo da imenujem najlepši opis iz Isusovog učenja na ovom mestu ja bih naveo Veliku Poslanicu Svetog Pavla Rimljanina; i pročitao završne stihove iz dvanaeste glave: «Ako je tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga; ako je žedan, daj mu da pije; jer tako čineći ti ćeš ugasiti zažareni ugalj (mržnje) nagomilan nad njegovom glavom. Ne dopusti da prevlada zlo, već nadvladaj zlo dobrim». Ako postoji išta originalno u hrišćanstvu, čini se da bi to moglo biti. Sada pogledajmo 25. poglavlje Knjige Izreka, 21. stih, i šta ćemo naći? «Ako je tvoj neprijatelj gladan, daj mu hleba da jede; i ako je ožedneo, daj mu vode da pije, jer tako ćeš ugasiti užareno ugljevlje iznad njegove glave». Čak i svojim učenjima o ljubavi za neprijatelje jednako kao i za prijatelje, Isus ima jedino zahvaliti najvišim jevrejskim zakonima!

Sve ovo pokazuje šta je Isus zapravo činio u svom propovedanju. Nije praktikovao novu religiju, već

obnavljao čistu i neuprljanu veru Izraela! Nije započinjao pokret revolta protiv Judaizma, već samo pokret reformi unutar Judaizma! Nije napuštao jevrejske sinagoge, čak i kada je očistio hram od zelenaša! Ništa ne bi moglo iznenaditi Isusa više nego to da je ono što je učio, posle njegove smrti dovelo do nove religije uveliko suprotstavljene njegovoj sopstvenoj. Sve do današnjih dana on ne bi mogao shvatiti šta je to hrišćanstvo i hrišćanska doktrina. Isus je Jevrej, po velikoj tradiciji Proroka....

Ono što je on propovedao bilo je najistinitije i najbolje iz tradicije njegovog sopstvenog naroda. On nije zahtevao ništa drugo do povratak Izraela njegovoj pravoj veri. Šta je onda neobično da nije bio originalan, jer on i nije težio tome da bude originalan? «Ne mislite da sam ja došao», govorio je, «da uništim Zakon Proroka! Ja nisam došao da uništim nego da ispunim. Uistinu vam kažem: dok nebo i zemlja postoje, niko neće izbeći Zakonu, kada se ispuni». Ovo nije hrišćanski govor već jevrejski. Ono što je specifično za hrišćanstvo došlo je kasnije i bilo je nepoznato Nazarećaninu.

Takav je dug koji imaju hrišćani prema judaizmu! Ne samo Isusa, Bibliju, crkvu i Nedelju, već celu suštinu hrišćanskog učenja! Podneti račun za taj duh znači suočiti se licem u lice sa dve činjenice koje ću ja podvući u zaključku:

Prvo, ovde nalazimo jedno objašnjenje, krajnje i veoma značajno, zašto hrišćani ne vole i progone Jevreje. Oni ih mrze i nastoje da ih se oslobode baš zato što su im toliko mnogo dužni. To je prost zakon psihologije, potvrđen svakodnevnim iskustvom. Shodno tome, da li ste ikada čuli za zakupca koji je voleo svog gazdu? Da li ste ikada sreli pozajmljivača koji je oduševljen i odan onome ko mu novac daje na zajam? Koliko često možete da vidite onoga koji plaća poreze

kako pada u zagrljaj porezniku? Sakupljači državnog poreza u starom Izraelu su bili omraženi samo zato što je njihov posao bio da naplaćuju takse za državu. I sada je teret pao na Jevreje – koji su toliko mnogo dali hrišćanima da su se kasnije osećali dovedeni u nepraviliku i na kraju uskraćeni u pravima zbog svega onoga što (hrišćani) duguju Izraelu! Postoji mnogo razloga za antisemitizam – za torture i masakre, pogrome i progone, koje su Jevreji pretrpeli sve ove vekove od hrišćanstva. Problem je komplikovan i težak – primeri su beznadežno zamršeni. Ali jedan deo je jasan, a to je onaj koji se odnosi na dug hrišćanstva prema judaizmu. Sve dok se dug ne plati, ili u krajnjem slučaju prizna, teško da će biti mir.

Sledeća stvar koju će naglasiti je to plaćanje duga. Zar nije vreme da otplata počne? I kako će se ona izvesti?

Prvo, dug mora biti priznat, i to je nešto što ja pokušavam da dokažem ovog jutra. Zašto hrišćani ne bi svugde priznali Isusa kao Jevreja? Zašto se ne bi rado pozivali na Stari zavet kao najjevrejskiji spis? Zašto oni ne bi proklamovali krvno srodstvo crkve i sinagoge, i hrišćanske Nedelje sa jevrejskim Sabatom? I šta bi kao verska ubeđenja izgubili i šta ne bi dobili ako bi jevrejski izvori toga učenja konačno postali jasni? Sve to nije previše, možda, u ozbiljnom poslu otplate teškog duga, ali na kraju krajeva i to bi bilo nešto. Prvi korak značio bi rasterećenje od jedne obaveze kada se prizna da ona postoji.

Drugo, zašto mi ne možemo platiti taj dug Jevrejima boreći se protiv antisemitizma? Svuda oko nas besni ta odvratna i fatalna kuga. Ona dejstvuje i njeno pustošenje nije samo u Nemačkoj i u Evropi, već upravo ovde u Americi. Poluskriveno, polujavno, pre kroz šaputanje nego kroz vikanje, ne u obliku tajnih progona

već bezbrojnih malih čarki i nepravdi, ipak nije ništa manje fatalna kao predrasuda koja truje duše, to prokletstvo je naše prokletstvo, i ono treba da se okonča jer je velika sramota. Ovde crkva, u ime Isusa, treba da prednjači u žigosanju te zaraze koja proždire nas same jednako kao i naše žrtve. Boriti se i uništiti antisemitizam – to će biti značajna otplata duga.

Konačno, u smislu plaćanja hrišćanskog duga judaizmu, postoji mogućnost bogato sadržana u vidu pritanja u pomoć jevrejskim izbeglicama koje lutaju po svetu u bedi. Hrišćanstvo je već mnogo učinilo za te izbeglice. Katolici i protestanti u Nemačkoj i u okupiranim zemljama su podigli glas protiv nacističkih užasa, i u mnogo slučajeva se poistovetili sa onima koji pate. U Engleskoj i u ovoj zemlji hrišćani su bili velikodušni u pomaganju i ponudili i skloništa i hranu za beskućničke čete Izraela. Ali sve što smo učinili ipak nije dovoljno. Potrebno je više i više, sve dok poslednji Jevrej na svetu ne pronađe svoj dom i ponovo svoju zemlju, svoje mesto na velikom telu čovečanstva. Pomoći Jevrejima u njihovom času velikih jada što ih podnose još od kada je Jerusalim pao pred Titusom, to je sada naša jasna dužnost. I to će biti idealna prilika da smanjimo dug koji je tako dugo neotplaćen.

Spojiti Jevreje i hrišćane zajedno, ne preobraćanjem niti spajanjem jednih ili drugih, već njihovim spoznavanjem tog duhovnog krvnog srodstva koje ih čini jednima – to je naša sveta dužnost. Da okončamo nepravdu i vekovni užas otkrivanjem i ostvarivanjem tog «jedinstva duhovnog koje je temelj mira». Jevreji i hrišćani već su jedno u svemu što je centralno za unutrašnju suštinu naše vere. zašto mi ne bi bili jedno po onome što je središte vanjskih odnosa u našim životima? U obe grane familije postoji obaveza da se prevaziđe separatizam i izolacija – ali najviše i smesta

ta obaveza leži na hrišćanima, koji su brojniji, moćniji – i taj dug mora biti plaćen!

Pomišljam, dok ti ovo iznosim, na veliku scenu u Lesingovoj drami «Mudrac Natan», gde se dotiče ta istina. Neki od vas možda su gledali tu dramu kada je izvođena u Njujorku prošle zime. Ako jeste, onda ćete se setiti scene na koju mislim – to je scena kada kaluđer Kristijan upravo otkriva da je Jevrej Natan učinio veliko delo velikodušnosti i žrtvovanja. U svom entuzijazmu i zahvalnosti i želeći da nagradi Natana najvećim priznanjem koje bi mogao da mu oda, kaluđer kaže:

«Natane, vi ste hrišćanin,
Da, kunem se
Vi ste hrišćanin –
Bolji nikada nije živeo.»

Ovome koji je velikog srca i mudar Natan odgovara:

«Stvarno! Najveća stvar koja me čini hrišćaninom za vas, za mene je to što sam Jevrej».

PET JEVREJSKIH KNJIGA

Ben Klasen

Kao što smo videli iz prošlosti bele i jevrejske rase, Jevreji su tokom cele svoje duge i mutne istorije bili vrhunski majstori obmane. I dok više nema Egipćana, dok su Vavilonjani iščezli, (stari) Grci se potpuno izmešali sa drugim narodima, a Rimljani nestali, dotle su, sa druge strane, Jevreji i danas živi, i snažno napreduju.

Zašto je to tako? Zašto je ova jadna rasa, koja čak nikada nije bila u stanju da zasnuje kulturu, civilizaciju ili da napravi sopstvenu državu, svejedno izašla na vrh?

Ukoliko analiziramo jevrejsku istoriju, lako ćemo doći do odgovora. Postoji stotinu razloga koje bi smo mogli navesti, ali u osnovi su sledeći:

1. Veoma rano u svojoj istoriji oni su shvatili kako moćno oružje predstavlja religija – oružje koje će ujediniti njihovu rasu, i oružje kojim će uništiti svoje neprijatelje.

2. Oni su naučili da u jedinstvu rase leži snaga. Oduvek su bili fanatično odani svojoj rasi.

3. Otkrili su da ne postoji ništa moćnije za ujedinjenje grupe, nacije ili rase nego što je mržnja prema zajedničkom neprijatelju. Kao posledica toga, svi ne-jevrejski narodi stalno su bili njihovi neprijatelji, i uvek će to i ostati.

4. Jevreji su usavršili prepredene tehnike zbunjivanja, zavađanja i osvajanja, koje su ključne za pobedu nad njihovim neprijateljima.

5. Oni su se neprestano organizovali – organizovali su svoj narod u hiljade delotvornih i

sveobuhvatnih grupa. Isto tako, organizovali su i svoje neprijatelje, kako bi se što lakše mogli uništiti.

6. Bili su đavoljski mudri sa propagandom. Odavno su spoznali da je propaganda moćno oružje kojim se neprijatelj može manipulirati.

Ovaj zadnji aspekt želeli bi smo da detaljnije proučimo. I dok danas Jevreji imaju kompletnu kontrolu nad propagandom i medijima – radiom, televizijom, filmovima, novinama, časopisima itd., oni su izuzetno predano koristili propagandu čak i pre nego što su savremena sredstva bila izumljena.

Manipulacija rečju bila je specijalnost Majstora obmane. U Svetom jevanđelju po Jovanu 1:1, jevrejska biblija kaže: «U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i riječ bješe Bog.» Čudna tvrdnja, zaista, ali prepuna značenja- značenja koja su promakla većini ne-jevreja, a naročito propovednicima. Pravo značenje ovog čudnog hokus-pokusa na jeziku Jevreja je da reči mogu da stvaraju bogove, i obratno, da mogu da postanu moćne poput Boga u kontrolisanju i upravljanju umovima i sudbinama ljudi.

Jevreji su reč i propagandu obilno i neumorno upotrebljavali u svoju korist, a na štetu belog čoveka. Oni su sa namerom napisali pet knjiga koje su imale katastrofalne posledice na istoriju čovečanstva, a posebno bele rase.

Tih pet knjiga su:

1. STARI ZAVET. On je bio moćan instrument u ujedinjavanju jevrejske rase.

2. NOVI ZAVET. On je napisan da zbuni i zavede posebno Rimljane, a i belu rasu uopšte. Bio je razorno efikasan.

3. TALMUD. Bio je sakupljan nekoliko vekova kako bi Jevrejima dao zakonske kodekse i formule

prema kojima mogu uspešno da unište «Goje» odnosno belu rasu.

4. PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA. Ovo je bila destilovana suština principa rasutih širom Talmuda, koji su sada koncentrisani i osavremenjeni.

5. KAPITAL i KOMUNISTIČKI MANIFEST Karla Marksa. Ove dve knjige su osnova i program pretvaranja nejevrejskog sveta u jedan organizovani jevrejski radni logor za robove. Ovaj program već je sa uspehom sproveden u Rusiji, na Kubi, Kini i u desetini drugih zemalja koje su sada pod jevrejskom čizmom.

U nekoliko sledećih poglavlja detaljnije ćemo ispitati svaku od ovih jevrejskih knjiga.

JUDEOHRIŠĆANSKU PODVALU

Ben Klasen

Ispitali smo Stari zavet i došli do zaključka da je on u osnovi zbirka prljavih priča o prljavim, ratnohuškačkim Jevrejima, kao što su Avram, Juda, David, Solomon i mnogi drugi. Pažljivo smo proučili i Novi zavet i došli do zaključka da je i njega pisala bulumenta Jevreja. I dok je Stari zavet služio kao okupljajuće verovanje radi ujedinjenja jevrejske rase, otkrivamo da je Novi zavet činio upravo suprotno za belu rasu. On je bio osmišljen da zbuni, smete, podeli i dezintegriše belu rasu, zatrpavši je sa toliko trabunjanja i loših saveta da je na kraju ostala ogoljena i bez odbrane pred razbojničkim Jevrejima.

U ovom poglavlju želim da detaljnije ispitam judeohrišćansku podvalu i ukažem na nju i u Starom i u Novom zavetu, pošto ove dve knjige zajedno sačinjavaju Bibliju belog čoveka. Biblija je osnova njegove religije, zvane hrišćanstvo, i predstavlja pravu katastrofu za belog čoveka poslednjih dve hiljade godina njegove istorije.

Poslednja stvar koja je beloj rasi neophodna radi opstanka jeste zbirka loših saveta. Međutim, upravo to hrišćanska religija daje belom čoveku – mnoštvo potpuno loših i samoubilačkih saveta – saveta koji će, ukoliko se slede, sasvim sigurno uništiti one koji ih prigrlje. Hrišćanstvo prezire činjenice, prezire dokaze i rezonovanje. Ono prezire misleće ljude. Želi samo «verujuće» ovce. Ono voli naivne budale. Kaže se da je Hrist rekao: «Dok ne postanete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko.» Ono želi da svakoga svede na jednostavni status deteta, gde će ga lako obmanuti i naterati da poveruje u bilo šta. Ono želi da belu rasu koja je kreativna, produktivna, herojska i energična,

svede na nivo krotkih, pokornih budala, kojima se lako manipuliše, koje se lako kontrolišu i lakše porobljavaju.

Hrišćanstvo je perfidna mentalna klopka. Ono otima umove čak i inteligentnih ljudi. Kada jednom pod svoju kontrolu stavi većinu, pribegava i sili, ukoliko je potrebno, kako bi slomilo i uništilo one koji još uvek insistiraju da misle svojom glavom.

Kada je, 1632. godine, veliki naučnik Galilej izneo logične dokaze koji su pokazivali da se zemlja okreće oko sunca i da je i samo sunce delić ogromnog međuzvezdanog sistema, hrišćanska crkva se smesta podigla kako bi zaustavila ovaj napredak u naučnom mišljenju. Sledeće godine Galileju je bilo naloženo da dođe u Rim, gde ga je ispitala Inkvizicija. Bio je ponižen i nateran da, klečeći pred velikom skupštinom, opovrgne svoja otkrića. Ovo je samo jedan od hiljada slučajeva u kojima je hrišćanska religija upotrebila silu i teror kako bi umrtvila i paralizovala umove mislećih ljudi. Hrišćanstvo počiva na lažima. Ono je izgradilo čitavu mrežu laži, koje se nastavljaju jedna na drugu. Jedna laž smenjuje drugu, u beskrajnom lancu, sve dok običan čovek ne postane toliko zbunjen i smeten masivnošću svega toga, da psihički zastrašen prihvati ceo vagon laži kao Božiju, nepromenljivu istinu.

Evo jedne do prvih i najočiglednijih laži – koju može da prozre čak i dete – a to je da je svaka reč u Bibliji nezamenljiva reč Božija, zapisana baš onako kako je Bog rekao, a da ni slove nije bilo promenjeno. Čak i najprostodušnijim ljudima očigledno je da se Biblija stalno i uvek iznova menjala. Tako, na primer, imamo Vulgatu, izdanje biblije za katolike, verziju kralja Džejmisa za hrišćane «fundamentaliste», redigovanu standardnu verziju za modernije hrišćane, a baš pre nekoliko dana u knjižari sam kupio Novu englesku bibliju koja sve druge gura u zapećak i biblijske tekstove

donosi kao «mnogo čitljiviju prozu». U enciklopediji sam pronašao da je Biblija bila prevedena sa grčkog na latinski, sa latinskog na engleski, nemački i gomilu drugih jezika. Iz kojegod verzije da su potekli ovi prevodi, oni su potpuno zavisili od ideja i interpretacija prevodilaca.

Šta više, enciklopedija nam kaže da je biblija u poslednjih 1000 godina svog postojanja pretrpela više od 100 000 promena, ali brže-bolje apologetski dodaje da su svega pet posto tih promena bile «značajne». Meni se čini da je značajna bilo kakva promena «neizmenljivih reči Božijih», a da 100 000 izmena na svet donosi neku sasvim novu zverku, najblaže rečeno. Čak i da prihvatimo cifru od pet procenata, to još uvek znači da je 5000 bitnih promena učinjeno na 1000 stranica Biblije. To dakle iznosi 95 takozvanih «nebitnih» i pet značajnih promena po stranici. Nije potrebno mnogo mozga da bi se zaključilo kako je Biblija bila trajno i značajno menjana, a da je tvrdnja kako je ona tobože neizmenjena reč Božija, samo jedna velika laž u celom lancu laži koji iza nje sledi.

I sama Biblija puna je kontradikcija i nedoslednosti, gde se čak i pojedini njeni delovi suprotstavljaju jedan drugome. Drugim rečima, Biblija se suprotstavlja sama sebi i od sebe pravi lažova. I ne samo to. Cela priča je toliko nelogična i nemoguća, da mi je još kao tinejdžeru pobudila u glavi gomilu zbunjujućih pitanja.

Jedno od prvih bilo je: Zašto veliki broj ljudi, koji je predobri i pun ljubavi Bog uz toliko pažnje i ljubavi stvorio, na kraju odlazi u pakao? To je još uvek dobro pitanje, osnovno i fundamentalno, i ni jedan propovednik, koliko god se trudio i ma koliko napora uložio, nije uspeo da na njega odgovori. Kada ispitamo strukturu cele priče, onako kako je postavljena u Starom

zavetu, doći ćemo do sledećeg, ukoliko smo dovoljno naivni da poverujemo jevrejskim autorima koji su ovaj spis i načinili:

U početku sve beše pusto i Bog je očigledno plutao po toj praznini, nemajući šta da radi, nemajući o čemu da misli i nemajući šta da vidi (nije bilo svetlosti). Pošto je tako bio u stanju prividne smrti milijardama i milijardama godina, iznenada, pre nekih 6000 godina, došao je na ideju da stvori nebo i zemlju. Ne kaže se da je stvorio i pakao, ali očigledno da je to morao da učini u isto vreme, sa idejom da nekoga u budućnosti tamo i stavi. Pošto je to mesto u koje je većina ljudi predodređena da stigne, mora da je napravio jedan izuzetno veliki pakao.

Kako bilo da bilo, šestoga dna stvorio je čoveka po sopstvenom liku, blagoslovio ga i stavio u Edenski vrt. Stičemo utisak ad je prvobitna Božija namera bila da čovek zauvek ostane da živi u Edenskom vrtu. Međutim, dogodila se čudna stvar. Adam i Eva nisu proveli u ovom vrtu ni ceo jedan dan, a već su bili namamljeni u zamku da pojedu zabranjeno voće. Zašto je drvo bilo tamo, na prvom mestu, zašto je, zatim, zločin jesti njegove plodove, zašto je Gospod postavio tamo zmiju koja će ih ohrabriti i ubediti da pojedu to voće, i konačno, zašto dobri gospod Bog nije Adamu i Evi dao dovoljno razuma da mogu da se odupru zmiji, nikada mi niko nije objasnio.

U svakom slučaju, zbog ovog «užasnog» zločina jedenja ploda sa tog određenog drveta, očigledno da je Bog smesta izmenio plan za celu ljudsku rasu, teraju nas jevrejski pisci da poverujemo. Bio je ljut na Adama i Evu zbog ove velike greške, i više nije bio Bog pun ljubavi i praštanja, već ih je u besu isterao iz Edenskog vrta i prokleo ih da «zarađuju hleb u znoju lica svoga». Zbog ovog malog i beznačajnog incidenta kažu nam,

cela ljudska rasa je sada opterećena «prvobitnim grehom» Adama i Eve.

Priča kakva je ova mora da izazove gomilu logičnih pitanja. Pošto, kako nam je rečeno, Bog sve zna, sve vidi, poznaje budućnost kao i prošlost, i kako nam vlas kose ne opadne sa glave, niti vrabac poleti sa krova bez njegovog znanja, kako je moglo da se dogodi da nije znao da će Adam i Eva učiniti baš ono što su učinili, i da će ih On sam proterati iz Edenskog vrta? Mora biti da je sve to znao i da je tako isplanirao, čak i pre nego što ih je stvorio. Ukoliko je sve to unapred znao a ipak stvorio ceo univerzum, uključujući i čovečanstvo, onda On ne može izbeći odgovornost da je sve baš na taj način i zamislio. Na kraju krajeva, čovečanstvo je kreacija Boga samoga, koji zna sve, vidi sve, zna šta će biti u budućnosti. Ukoliko je ispalo da je čovek takav kukavni grešnik, onda moramo da pretpostavimo da ga je Bog takvim stvorio i da je i nameravao da takav i bude. Umnoživši se, nastavlja ova priča, čovečanstvo je postalo toliko grešno da je Bog odlučio da ga celog podavi, sa izuzetkom jedne porodice, a ta porodica beše Nojeva. Blagi Bog, pun ljubavi, za koga nam rekoše da nas sve voli, dao se na posao da podavi sve ostale ljude kao da su gomila bednih pacova. Ovo se, prema verziji Biblije koju ja imam (koja na sve stavlja datume), dogodilo 2348. pre Hrista, u potopu koji je trajao 40 dana i 40 noći.

Prema jevrejskim autorima koji su napisali ovu apsurdnu priču, Noje je, od Boga unapred upozoren, sagrađio jednu barku i u nju ukrcao po jedan par od svake vrste živih bića, «sve zvijeri zemaljske, i sve ptice nebeske i sve što ide po zemlji i sve ribe morske». Kada uzmemo u obzir da na zemlji postoji najmanje 10 miliona vrsti samo insekata, da ne govorimo o broju

reptila, ptica, životinja i svega ostalog, ova priča postaje manje uverljiva od «Alise u zemlji čuda».

Ne postoji apsolutno nikakav dokaz da je cela zemlja bila prekrivena vodom 2348. godine pre Hrista, ali to uopšte ne uzbuđuje jevrejske pisce ovog spisa, niti propovednike koji lunjaju unaokolo šireći ovakve tvrdnje. Egipatska istorija iz tog vremena ne pominje takve poplave.

Kako je sve ovo u suprotnosti sa dokazima koje nam pruža priroda koje se prostire oko nas! Kada pogledamo na Veliki kanjon, na primer, koji je milionima godina dubio svoje kanale, kada pogledamo na glečere koji su tu hiljadama godina, kada pogledamo razvoj različitih vrsta kao što su konji, mastodonti, ili tigar sa sabljastim zubima, ili skoriji istorijski primer samoga čoveka, koji seže daleko iza 1348. godine pre Hrista, moramo zaista da napustimo razum i postanemo naivni kao deca kako bi poverovali u ovakve besmislice.

Priča, međutim, ide dalje. Uskoro se na sceni pojavljuju Avram, Isak i Jakov, patrijarsi jevrejske rase. Prema pričama koje su sami ispričali, ovi ljudi bili su gomila moralno raspuštenih osoba, što možemo pročitati u prethodnim poglavljima. Ali, po jevrejskim piscima, Bog je pokazao izuzetnu naklonost prema ovoj grupi, dajući velikodušna, dalekosežna i veoma izdašna obećanja njima i njihovom potomstvu. Napravio je poseban ljubavni aranžman sa njima. Jevreji odatle tvrde da imaju specijalnu pogodbu sa Bogom, da su izabrani narod i da imaju otvoren put ka samom Bogu. Jedna od glavnih jevrejskih organizacija je B'nai B'rit, što u prevodu znači «Sinovi pogodbe».

Ovde se ponovo postavlja pitanje zašto bi Gospod, koji bi trebalo da bude toliko pravedan i mudar, napravio poseban ugovor sa grupom tako perfidnih

koljača, nitkova, ratnih huškača, podvođača i prostitutki kao što su na primer Avram i Sara?

To je divna priča za Jevreje, ali prilično glupa priča za nas ne-jevreje da bi smo je uključili u «našu» religiju.

Za sada smo utvrdili da je Bog napravio veliku grešku sa Adamom i Evom i da ih je proterao iz Edenskog vrta. Njihovo potomstvo se očigledno pokazalo lošim, pa je pokušao da ovu drugu grešku ispravi tako što ih je sve podavio, osim jedne porodice.

Evidentno da je i to bio slab izbor, jer se i Nojev porod pokazao tako lošim da je Gospod rešio da ponovo mora da se učini nešto drastično, a da to ne bude drugi potop. Pošto je čovečanstvo bilo toliko loše, toliko zlo i toliko grešno, odlučio je da učini nešto zaista značajno.

U drugom delu Biblije (a to je Novi zavet) kaže se da se Duh Sveti spustio na Devicu Mariju i da je ona ostala trudna. Nosila je «Jedinog Božijeg sina» koji je trebalo da spase čovečanstvo od strašne sudbine, a to je, evidentno, odlazak u pakao. Ovo je, naravno, smešna i fantastična priča. Verovati da je ovaj moćni Tvorac, koji je mogao da stvori zemlju, sunce, mlečni put i galaksije udaljene milijardama svetlosnih godina, univerzum toliko veliki da je zemlja u njemu samo prosta čestica, a čovek na njoj samo atom, da je, dakle, jedno takvo natprirodno biće spalo na ideju da ima odnos sa zemaljskim stvorenjem, koja je pri tom Jevrejka, pa još i udata... I sve to da bi mogla da mu odgaji sina samo da bi ga razapeli na krst. Ovo je toliko neverovatno, nategnuto i idiotski, da se čovek ponekad zapita o zdravlju ljudske rase kao celine.

U svakom slučaju, priča je onakva kakvom su je postavili jevrejski pisci nama nepoznati, a stotine miliona ljudi bili su dovoljno naivni da je progutaju.

I sama ideja po kojoj je «on umro radi naših greha» nije sasvim razumna. To je kao kada bi gomila crnčuga počinila nekoliko ubistava, krađa i zločina, i spalila grad Detroit do temelja, a vi onda uzmete jednog ispravnog belog građanina, ponižavate ga, pljujete na njega, razapnete ga na krst, a onda ga probodete kopljem sa boka kako bi mu krv istekla, i sve to kako bi se «okajali gresi» crnčuga koji su te zločine počinili. Kakva je to pravda? Kako bi to okajalo njihove greh? Kako bi to bila lekcija za crnčuge, na bilo koji način? Cela ova priča o tome da je «On umro radi naših greha» smešna je i idiotska otprilike kao i primer koji sam vam naveo.

U svakom slučaju, kada se osvrnemo u nazad, sada, nekih 2000 godina kasnije, nikako ne možemo da kažemo da je ovaj čudni, ponižavajući Božiji akt, počinjen sa namerom da se «spase čovečanstvo», imao dejstva. I možemo da upišemo još jednu rečku u koloni neuspelih i propalih dela Božijih.

Izgleda da je naš Tvorac kroz celu biblijsku priču posrtao od jedne teške greške do druge, a čini se da se ni jedan program nije ispunjavao onako kako je trebalo. Kada uporedimo ovo sa realnim svetom i istinskim Zakonima Prirode, naše oči i uši pokažu nam koliko je sve to u suprotnosti sa zdravim razumom. Potpuno je nezamislivo da bi ijedan zakon prirode ikada mogao da se obori, da ne deluje ili da bude u suprotnosti sa nekim drugim prirodnim zakonom. Ne znamo ni za jedan primer suspendovanja zakona gravitacije, svetlosnih zakona, zakona elektriciteta ili magnetizma, niti znamo da je bilo koji od ovih zakona bio u suprotnosti sa nekim drugim ili da nije delovao. Prirodni zakoni se, u stvari, odvijaju nepromenjeni, bez prestanka i bez izuzetka, od pamtiveka, i nesumnjivo će tako i nastaviti kroz celu večnost.

U svakom slučaju, upotrebimo li samo gram zdravog razuma ili inteligencije kojom nas je priroda tako velikodušno obdarila, ne možemo a da ne dođemo do zaključka da Hristovo pojavljivanje na zemlji i razapinjanje na krst nisu učinili nikakvo veliko čudo za čovečanstvo. Upadljiva kontradikcija koja se ovde pojavljuje je da su Jevreji (koji su napisali Stari zavet) poturili ovu priču samo beloj rasi, a da je jevrejska rasa, koja je tobože od Boga izabrana, nikada nije verovala u ovu bajku za kokoške i volove, niti je ikada verovala u Hrista. Zapitajte nekog propovednika da vam objasni ovu kontradikciju, pa ćete dobiti sat vremena isprazne, besmislene priče.

Pred nama se pojavljuje još jedna kontradikcija koja bode oči. Zašto naime, Isus, koji je sin Božiji, i koji je umro na krstu radi «spasenja čovečanstva», nije uspeo da ubedi Jevreje, koji su, uzgred budi rečeno, «odabrani narod Božiji»? U celoj toj stvari nema nikakvog smisla. I još dalje, u prvom poglavlju Jevanđelja po Mateju jasno se vidi da je Isus bio direktni potomak Avrama, Isaka i Jakova, putem onih ratnih potstrekača Davida i Solomona pa pravo preko svoga oca Josifa. Kaže se (Jevanđelje po Luki 2:21) da je Hrist bio obrezani Jevrejin: «I kada se navrší osam dana da obrežu dijete, nadjenuše mu ime Isus». U Novom zavetu, dakle, kaže se da je Hrist bio Jevrejin, i drugo da je bio sin Josifa koji je bio direktni potomak u dugom nizu koji vodi od Avrama, Isaka i Jakova. U isto vreme kaže nam se, međutim, da je bio sin Božiji. A uz sve to, u ovu priču ne veruje «izabrani narod Božiji». Prilično kontradiktorna i ponešto smešna priča, najblaže rečeno.

Beli čovek je, dakle, osedlan religijom koja se u prvom svom delu najviše bavi Jevrejima i Božijim zaludivanjem oko ove perfidne, parazitske rase. U drugom delu pak, Bog oplodava udatu jevrejsku ženu,

koja dobija dete, navodno sina Božijeg, ali u isto vreme on je sin Josifa drvodelje i po muškoj liniji vuče lozu od Avrama, Isaka i Jakova. Imamo zatim situaciju gde sami Jevreji ne veruju u drugi deo ove priče, odnosno Novi zavet, ali koncentrisanim naporom koji je trajao oko 300 godina uspevaju da ubede belu rimsku civilizaciju da to treba da bude njihova nova religija. I beli čovek je naseo.

Kolko glup može čovek biti?

Propovednici i misionari napraviće veliku buku oko toga kako nam je Hrist dao «večni život». Zato moramo biti večno i zauvek zahvalni zbog ovog velikodušnog dara. To je opet u suprotnosti sa onim što vidimo u prirodi. Ne znamo ni za jednu vrstu ili individuu kojoj je bio dat «večni život», bilo kada i bilo gde. Ne postoji ni jedan delić dokaza koji bi podupro ovakvu besmislicu. Većina biljaka živi svega jednu sezonu, proizvede seme i uvene, da bi sledeća generacija nikla već početkom narednog proleća. Većina sisara, kao što su jeleni, zečevi, kojoti itd. žive svega jednu, dve ili najviše šest godina u proseku, a zatim umiru. Tokom života oni proizvedu dovoljno potomstva da bi njihova vrsta nastavila da postoji. Nema nikakvih dokaza da je sa čovekom drugačije.

Uostalom, ko kaže da bi smo mi želeli večni život, čak i kad bi smo mogli da biramo, pogotovo ukoliko bi nas, mogao čekati strašni, mučiteljski pakao, a mi ne bi mogli da odredimo vreme trajanja našeg mučenja. A čak i da postoji takvo mesto kao što je raj, ko kaže da bi smo nešto posebno voleli da zauvek sviramo harfu i hvalimo Gospoda?

Čini mi se da bi takva milost postala smrtno dosadna već posle relativno kratkog vremena. A pošto nam Biblija kaže da će većina nas u svakom slučaju otići u pakao (negde oko 99 procenata), šta je to onda tako divno kod večnog života? Odgovor je, naravno, ništa.

Sve je to jedna velika jevrejska prevara. Nema ni jednog jedinog dokaza koji bi tu priču podržao. Ona je suprotna svim događajima kojima smo bili svedoci u prirodi. I ovo možemo slobodno pripisati jednoj od jevrejskih mreži laži.

Kada dođe vreme da se zastrašuju i teroristu umovi žrtava zlokobnim, strašnim karakteristikama pakla, detalji su brutalni i žestoki. Veliki Bog, «pun ljubavi», koji nas je sve stvorio, očigledno je od početka planirao da 99 posto svih nas pošalje u sobe za mučenje, gde bi zauvek bili mučeni plamenim ognjevima, a odakle nema bekstva.

Kada se, međutim, dođe do raja, detalja uopšte nema, a opis je prilično maglovit, ako se izuzme opis da je prekriven zlatom, dragim kamenjem i sličnim stvarima. Očigledno da će naša glavna preokupacija biti hvaljenje Gospoda. Ne mogu da zamislim ništa dosadnije i bezbožnije od ogromnog stada zarobljenih lica koja se danju i noću mole svome gospodaru. Kako je to tiranski!

Biblija nam neprestano ponavlja da treba da budemo krotki, bez taštine i da je svaki ponos koji bi smo mogli osetiti, grešan. Ali, koliko nemerljivo je tašt naš navodni Tvorac? Evo njega kako stvara ogromno stado, zarobljenu publiku, koja će provesti nekoliko narednih miliona godina, ne radeći praktično ništa sem mrmljanja hvale u čast Gospoda. Ukoliko je ovo Božanski atribut, onda se on potpuno suprotstavlja svim drugim vrednostima koje se propovedaju u Bibliji.

Sa druge strane, tamo se prikazuju anđeli koji sviraju u nekakvu harfu valjda. Da budem iskren, sviranje harfe mi se nikada nije dopadalo. Da je to toliko očaravajuće, verovatno bih ga probao i ranije. Ne vidim baš mnogo ljudi koji su očarani sviranjem harfe. Dakle, šta još može da se radi u raju? Da li tamo jedemo? Da li

nosimo odeću? Da li spavamo? Da li smo sazdani od materije? Ili smo gomila duhova koja pluta po etru? Imamo li krila? Jedini odgovor je da o ovim stvarima ništa ne znamo. Sve je veoma mutno, zamagljeno i nejasno.

I gde se samo nalazi taj divni raj, na čija smo vrata navodno prinuđeni da kucamo? Je li on hiljadu milja iznad zemlje? Milioni milja iznad zemlje? Milion milja ispod zemlje? Sto miliona milja daleko? Je li blizu sunca? Da li je u ovoj galaksiji? Ima li ga zaista igde? I ponovo su odgovori bleđi i nejasni.

Navodi se da je Isus rekao: «Nebo i zemlja će proći, ali moja reč neće proći nikada». Treba li da razumemo da je raj samo privremen? Neki kažu da postoji drugi raj. No, je li i on samo privremen, ili nije? Sve je vrlo, vrlo misteriozno, mutno i nestalo. Do nas je preko stotinu ruku došla drugorazredna jeres koja je bila revidirana, prepisivana i krpljena sto hiljada puta, i mi sada treba da je prihvatimo kao «Jevanđeosku istinu».

Čini mi se da bi Bog morao mnogo jasnije istaći razliku između činjenja dobra i činjenja zla, pošto to u ovom slučaju znači razliku između večnog života i večne paklene vatre. Ukoliko bih unajmio čoveka i dao mu alternativu da će, ukoliko učini ispravnu stvar, biti nagrađen sa milion dolara, a ako učini pogrešnu stvar biti ubijen, najmanje što bih mogao da učinim bilo bi da mu kristalno jasno predstavim šta sme da učini a šta ne.

Slično tome, ako uopšte ima neke vrednosti u onome što Biblija kaže (a nema), onda Bog sasvim sigurno ne bi smeo da nas zbunjuje hiljadama različitih religija, muhamedanizmom, judaizmom, mormonizmom, konfučijanizmom, hrišćanstvom i gomilom manjih vera. I sasvim izvesno ne bi smeo da hrišćansku veru podeli na mnogo različitih grana kao što su katolička, unitarijanska, metodistička, i koja sve ne, a koje,

međusobno, optužuju i diskredituju jedna drugu. Čak i da želite da činite ispravnu stvar, ko je na pravom putu? Muhamedanci? Jevreji, koji ne veruju u hrišćanstvo? Kako uopšte možete razabrati iz ove konfuzije šta je pravo a šta ne?

Cela ova gomila đubreta jedno propada. Vraćamo se razumu. Udahnemo malo čistog, svežeg vazduha i vraćamo se zakonima prirode, koji su stvarni, koji su u harmoniji, koji su večni. Sva istina i sve znanje potiče od našeg posmatranja prirodnih zakona.

Pitanje koje će ovi «ponovo rođeni» hrišćani pokušati da vam nature je sledeće: «Kako objašnjavate univerzum koji je svuda oko nas? Neko je morao sve to da stvori». Da su malo sofisticiraniji filozofi, to pitanje trebalo bi da glasi ovako: «Mora da postoji neki prauzrok» - a taj prauzrok je Bog». Ovo je neuverljivo nagađanje i najnesigurnija pretpostavka. Šta više, nemamo nikakvih dokaza da ova pretpostavka ima ikakvu osnovu u činjenicama. Ne znamo ništa drugo sem da je univerzum oduvek bio ovde i da će biti ovde i u budućnosti. I dok se scene prirode večito menjaju, ipak su uvek iste, a sami zakoni prirode nisu se menjali nikada. Oni su večni.

Mi čak ni termin «vreme» ne poznajemo, sem kada je u vezi sa kretanjem planeta ili nekog drugo pokretnog objekta. Može se raspravljati veoma uspešno o tome da li je univerzum uvek postojao, kao i o tome da je Bog oduvek bio ovde. Kao odgovor na argument da je neko morao sve ovo da stvori, može se isto tako reći da je neko morao da stvori i Boga, na prvom mestu. Razumno je pretpostaviti da univerzum, koji se stalno menja, nije mogao iznenada postati ni iz čega, baš kao što ni Tvorac nije mogao postati iz ništavila. Ima mnogo istine u tvrdnjama da je neko morao prvo da stvori Boga,

kao i u tvrdnji da je neko morao prvo da stvori univerzum.

Ostaje nam, dakle, samo ono što je očigledno. Odgovor je, jednostavno, da mi ne znamo kako je sve to počelo, ako je ikada i bilo početka. Univerzum je, bar koliko mi znamo, oduvek bio ovde. Što se tiče misterija oko Boga ili bogova, mi nemamo nikakvih dokaza, i ne znamo ništa. Jedino možemo navoditi hiljade mitova, priča i bajki o bogovima, boginjama, duhovima i anđelima, đavolima i vilama, utvarama i gremlinima, ali to nisu nikakvi dokazi, već plod bujne ljudske mašte.

Podleći hrišćanskoj filozofiji znači odati se kukavičkom odlasku iz realnosti, pobeći u svet fantazija Alise u Zemlji čuda, uništiti razmišljanje i zdrav razum. Ponavljamo: Hrišćanstvo prezire činjenice, dokaze i razmišljanje. Hrišćanstvo prezire logiku. Postati hrišćanin znači podleći jevrejskim manipulacijama koje izopačavaju um. «Ponovo rođeni» hrišćanin je izopačen. Njegovi instikti su izobličeni, njegov um rastrojen, a celokupni pogled na svet, seks i održanje sopstvene vrste izopačen je od onog kojim ga je, kao prirodno biće, obdarila priroda. On postaje uništitelj sopstvene rase.

Iako je pitanje ulaska u hrišćanstvo stvar nivoa obrazovanja, a veoma malo ljudi bele rase ga shvataju ozbiljno, ipak svi pasivno pristaju na njegovu dominaciju u oblikovanju nas samih i našeg društva. To je veoma značajan ustupak koji ima katastrofalne posledice na kulturu, vlast i sveukupan izgled bele rase poslednjih 2000 godina. I tu leži dilema belog čoveka.

U politici, u poslovima, u ratu, i u svim drugim akcijama koje preduzima, on koristi instikte i zdrav razum kojim ga je priroda tako bogato nagradila. On postupa po zakonima samoodržanja, zakonima prirode, i po onima koji su proistekli iz njegovog sopstvenog iskustva. A zatim nedeljom odlazi u crkvu gde se

njegovim mozgom manipuliše kako bi se odrekao zdravog razuma. Odlazi u orbitu jednog nerealnog, nebuloznog sveta. Mozak kao da mu napravi neki preskok, i on ispada iz šina stvarnosti. Izlazi zbunjen, svest mu je napola pomerena a mozak u tamnici, da bi se već u ponedeljak sukobio s problemima sveta. Ostaje razapet, u sredini između dva nespojiva sveta – sveta realnosti i nepostojećeg sveta koji su propisali jevrejski pisci neznanih imena. Um mu je paralizovan strahom od pakla, vatrenih jama, i soba za mučenje koje je dobri, milostivi, pun ljubavi, uzvišeni (jevrejski) Bog namenio za 99 procenata svojih «voljenih» žrtava.

Na ovom mestu možemo postaviti i sledeće pitanje: kada je Bog «u svojoj premudrosti» stvorio pakao i đavola? Da li je to bilo prvog dana, kada je stvorio nebo i zemlju? Da li je i Hrist, jedan iz Svetog trojstva «koji je oduvek bio», i koji je nesumnjivo postojao u vreme kada je pakao stvoren, da li je i on učestvovao u osmišljavanju i stvaranju pakla? Da li je Bog, pošto zna sve, vidi sve, kako u prošlosti tako i u budućnosti, planirao da pošalje sva ta ljudska bića, koja je sam stvorio, u pakao, kako bi mogao da ih muči kada to poželi?

Kada se bolje pozabavimo đavolom, onda treba da uvidimo da je sve to bio samo jedan incident, i da ga je Bog stvorio kao anđela, ali da je on kasnije «pao». I kao rezultat ovog nerazjašnjenog, malog incidenta, sada imamo ozbiljnog protivnika, na drugoj strani od Boga, koji se takmiči u igri mačke i miša, kako bi više nas nesrećnih pionera saterao sa svoje strane ograde, nego što Bog može to da učini. Po priči koja nam je ispričana, Bog očajnički pokušava da nas spase, kako bi smo otišli u raj, ali je đavo mudriji, pokvareniji, i uspešniji u zavodjenju ljudi koji odlaze u pakao. Očigledno je da Bog gubi, a da «incident» pobeđuje.

Kakva je to besmislena i smešna situacija Teraju nas da poverujemo da je Bog nepogrešiv, sveznajući, i da nam dlaka sa glave ne može da fali kada on preuzme stari u svoje ruke, a ipak, izgleda da je omanuo u glavnim stvarima, i to na našu, ljudsku štetu.

Prvo su Adam i Eva pogrešili već prvog dana, i upali u zamku koju im je Bog, očigledno postavio. Drugo, morao je da podavi milione njihovih potomaka koji su se kasnije pojavili, i to sve, sem jedne porodice. Posle su se svi pokvarili. Ova smešna priča ide i dalje i kaže nam da je Bog podario sina udatoj Jevrejki koja se zvala Marija, i da je kasnije tog sina razapeo na krst, na kome je iskrvario zato da bi spasao nas, bedne grešnike, od odlaska u pakao. Međutim, posle 2000 godina sve je, očigledno, opet pošlo naopako, pošto danas u hrišćanstvo veruje manje ljudi nego ikada, a Jevreji i komunisti preuzimaju svet. No, u svakom slučaju, kaže se da postoji ovaj sveznajući, nepogrešivi Bog, koji je pukom greškom stvorio đavola umesto anđela. Taj đavo je sada njegov žestoki takmac i, prema biblijskoj priči, odneće pobedu u ovoj igri, nagomilavši više ljudskih bića u «svoj» pakao (koji je inače stvorio Bog), nego što bi prvobitni Tvorac mogao da spase za svoj raj. Možete li se setiti nečega smešnjeg? Baš kao što je poznati general izjavio jednom prilikom, čovek koji poveruje u ovakvu volovsku priču, verovaće u bilo šta.

Kako bilo da bilo, Biblija je napisana, i stotine miliona pripadnika bele rase joj se potčinjavaju, kao da u pozadini stoji još neki motiv, sem ove glupe priče. I zaista, on postoji.

Odgovor postaje očigledan kada pogledamo: a) ko je napisao kako Stari tako i Novi zavet i b) ko je od toga imao korist. Smatramo da su oba napisana od strane grupe ljigavih Jevreja, i tada cela opaka zavera počinje da dobija smisao. Već smo govorili o izdajničkoj

i zavereničkoj prirodi jevrejske rase tokom hiljada godina. Govorili smo i o njihovoj istoriji i o tome kako su se obušili na Rimljane koji su razrušili Jerusalem, ali ne snagom oružja, već izdajom, prevarom i lažima. Uturivši nekada ponosnoj i moćnoj imperiji, samoubilačku hrišćansku religiju, oni su uništili Rim. Svi znamo da je posle pada Rima usledio hiljadugodišnji period mračnog srednjeg veka, tokom koga se bela rasa valjala u neznanju, bedi i praznovericama. Znamo i to da je u momentu kada se bela rasa (delimično) oslobodila ovog izopačenja uma (tokom renesanse), Jevrejini opet bio tu, u sredini zbivanja, da kontroliše finansije, vlast i veru belog čoveka.

Poznato je da su Rimljani, koji su stvorili najveću civilizaciju antičkih, a moguće i svih vremena, bili apsolutno dominantni, bez konkurencije u ondašnjem svetu. Jasno je da je to bila jedna od najlepših manifestacija energije i stvaralačkih karakteristika bele rase. Svesni smo i toga da se ova, jednom ponosna i velika rasa, priklonila perfidnom i izdajničkom hrišćanskom učenju, i da više nikada posle toga nije bila ista, kao i toga da bela rasa više nikada nije bila gospodar svoje sudbine. Parazitski Jevrejini od tada upravlja svetom.

Odgovor je, dakle, očigledan: hrišćanstvo je bilo, a i danas je, moćno oruđe u rukama lažljive, zavereničke jevrejske rase, kojim se pobeđuje, razara i uništava velika bela rasa. Ono se danas više nego ikada ranije koristi za prljanje i ubrzavanje srozavanja belog čoveka, kako bi što potpunije i što trajnije bio porobljen, kao poslušna i ponizna a ipak produktivna tegleća marva za parazitskog Jevrejina.

Ukratko: Jevrejini je izmislio hrišćanstvo, nametnuo ga beloj rasi sa namerom da je pretvori u

savršenog «goja», što je njegov izraz za poslušnu, ljudsku stoku.

Da, to je moj zaključak i moja presuda. To je jedini zaključak koji ima nekog smisla.

Poslednji je čas za belog čoveka da ima svoju religiju, onu koja je obrazložena od strane belog čoveka, i koja je načinjena radi opstanka, širenja i napretka bele rase. Krajnji cilj ove knjige je da položi temelje za takvu veru.

ISTINA I LAŽ

Istina i Laž su putovale u izvestan grad. Narod koji ih je video, govorio bi: "Gledaj te, Istina i Laž putuju zajedno" ! Narod ih je razlikovao po odeći. Istina je nosila odeću Istine a Laž odeću Laži.

Pre nego što su stigle u grad u koji su nameravale da dođu, obe odlučiše da plivaju u jezeru van grada.

Posle plivanja, Laž je izašla prva iz jezera. Umesto da obuče svoju odeću, ona je uzela odeću Istine i obukla. Ona je proračunala da će narod misliti da je ona Istina.

Tako, Laž je krenula sama prema gradu.

Kasnije, Istina je izašla iz jezera i videla da nema njene odeće. Shvatilaje da je Laž zgrabila njenu odeću i obukla se u nju tako da narod poveruje da je ona Istina.

Ali Istina nije htela da obuče odeću Laži jer nije htela da narod misli da je ona Laž.

Zbog toga Istina je pošla gola prema gradu.

Kada je ušla u grad, videla je sav gradski svet kako sluša Laž obučenu u odeću Istine. I Istina je pomislila: "Narod verovatno misli da sam ja Laž" i pođe među narod da objasni stvar. Ali narod nije želeo ni da čuje Istinu. Naprotiv, narod je bežao od nje.

Istina je onda rekla sama sebi: To je čudno, taj svet će prihvatiti Laž obučenu u odeću Istine ali neće prihvatiti голу istinu.

ISPIT IZ SUJEVERJA I PRAZNOVERJA

Priložio Biskup Jaroslav Hus

Da bi svoje prijatelje naveo da se zaustave za trenutak i pomisle o mentalnoj klopki na koju ih je navelo hrišćanstvo, komunizam i druga propaganda, mi smo pripremili grupu ključnih pitanja.

Ta pitanja su ključna ne samo da bi se obelodanilo praznoverje ispitanih nego takođe da bi shvatili koliko je njihov um pretrpan sa prastarim sujeverjem.

Prosto rečeno, ovaj ispit trebalo bi da posluži kao početni lek u dugom postupku oslobađanja psihe od otrova dugogodišnjih otpadaka i smeća nataloženih U LJUDSKI UM kroz propagandu.

Evo nekih korisnih pitanja koja bi mogli pitati:

1. Da li si nekada verovao u Božić Batu?

- a. Gde si prvo poverovao u to?
- b. Koliko se taj koncept provlači u tvojoj sredini?
- v. Da li je Božić Bata stvarnost ili samo deo fantazije?
- g. Kada si prestao da veruješ u Božić Batu?
- d. Šta je uzrok da si promenio mišljenje?
- đ. Da li si bio ljut na čoveka koji ti je otvorio oči?
- e. Da li je bilo ispravno ako si se naljutio?

2. Da li si nekada verovao u uskršnja jaja?

- a. Odakle si čuo za tu priču?
- b. Da li još veruješ u tu priču?
- v. Kao odrasla osoba koja misli, zar ne misliš da je to detinjasto praznoverje da

uporno veruješ u takve fantazije kada su činjenice realnog sveta odavno odbacile takve bajke?

g. Kao dete da li si bio lakoveran da veruješ u takve bajke?

d. Šta misliš, da li je dobro da odrastao čovek ostane lakoveran i praznoveran kao malo dete?

3. Da li veruješ u duhove i vampire?

a. Ako veruješ, gde si dobio prvo znanje o njima?

b. Da li si ikada video, čuo, osetio, pomirisao nekog vampira ili duha?

Da li znaš nekoga ko jeste?

v. Da li možeš da tačno opišeš šta je duh, vampir, šta radi, gde živi itd.?

4. Da li veruješ u zle duhove, demone, đavole, satane?

a. Ako veruješ, da li si ikada video, čuo, osetio, pomirisao bar jednog?

Da li znaš nekoga ko jeste?

b. Ako veruješ u zle duhove, ko ti je prvi dao ideju o njima?

5. Da li veruješ u svete duhove, duše, anđele itd.?

a. Ako veruješ, gde su oni?

b. Ako veruješ, da li si ikada video, čuo, osetio, pomirisao bar jednog?

Da li znaš nekoga ko jeste?

v. Ako je odgovor: "Ne", kako znaš da oni postoje?

6. U Indiji stotine miliona ljudi veruju da su krave svete ili pacovi sveti ili zmije ili majmuni da su sveti.

a. Da li veruješ da postoje dokazi koji potvrđuju ispravnost tih verovanja?

b. Ako ne, kako objašnjavaš uporno verovanje tih ljudi hiljadama godina u takvu besmislicu.

v. Da li veruješ da su takva praznoverja i sujeverja korisna ili štetna za rešavanje stvarnih problema društva?

g. Da li bi rekao da su ti ljudi lakoverni i sujeverni kada veruju u takve besmislice?

7. Da li veruješ da postoje bogovi i duhovi koji ti stoje iza leđa određujući tvoju sudbinu?

a. Ako veruješ, da li si ikada video, čuo, osetio, pomirisao bar jednog?

Da li znaš nekoga ko jeste?

b. Da li veruješ da oni vode spisak svakog tvog postupka, svake tvoje reči?

v. Da li veruješ da će te oni baciti u vatreno sumporno jezero i mučiti te večna vremena ako ih prevariš?

8. Stotine miliona muslimana tvrde da je njihov Kuran sveta knjiga koju je napisao Alah preko svog proroka Muhameda.

a. Da li veruješ da je to istina?

b. Da li veruješ da je to velika prevara?

v. Ako je to drugo, kako objašnjavaš da stotine miliona muslimana veruju u takvu prevaru?

g. Da li veruješ da su oni možda lakoverni?

d. Da li je moguće da su milioni ljudi u zabludama hiljadama godina?

9. Nekoliko miliona Mormona veruju da je njihova knjiga, "Knjiga Mormona", sveta knjiga koju je pisao Bog preko svog proroka Josipa Smita.

a. Da li veruješ da je "Knjiga Mormona" istinita?

b. Da li veruješ da je sveta?

v. Da li veruješ da je to samo velika prevara?

g. Kako objašnjavaš to što milioni Mormona veruju u nju?

d. Da li je moguće da su milioni Mormona

zavedeni i u zabludama više od sto godina?

10. Da li veruješ da je hrišćanska Biblija sveta?

a. Da li znaš ko ju je napisao?

b. Otkud znaš?

v. Šta znaš o čestitosti ljudi za koje se smatra da su je napisali?

g. Da li je moguće da su hrišćani zavedeni i zalučeni o svojoj svetoj knjizi kao i Muslimani i Mormoni o svojim?

11. Da li veruješ da su Jevreji narod izabran od Boga kako Biblija kaže?

a. Ako je to tačno, kako objašnjavaš činjenicu da Jevreji ne veruju u Isusa Hrista, niti u Novi zavet , niti su u to verovali osamdeset generacija niti u to veruju danas?

b. Kako objašnjavaš suprotne tvrdnje u Novom i Starom zavetu da su Jevreji bogom izabrani narod i da smo svi jednaki pred bogom?

12. Da li veruješ u pakao?

a. Ako veruješ, zar to nije najžasniji i najčudovišniji koncept koji je ikada stvorio ili čovek ili duh?

b. Da li znaš nekoga ko je ikada bio tamo da donese nazad izveštaj o paklu?

v. Ako ne znaš, otkud znaš da postoji pakao?

g. Ako veruješ da pakao postoji, gde se nalazi? Otkud znaš?

13. Zar ne misliš da je ideja o paljenju, pečenju, kuvanju ljudi čitavu večnost najnakazniji, najperverzniji, najsvirepiji, najumobolniji i najidiotskiji koncept koji su ikada zli i nakazni umovi izmislili?

a. Da li bi ti kaznio svoju decu paklenim mukama ako ne veruju u bajke o Božić Bati kad odrastu i budu razumniji?

b. Zar ne misliš da bi bilo kakva utvara na nebu, sveta ili obična bila izuzetno surova i sadistična i idiotska da prinudi na takvu užasnu kaznu "svoju decu" zato što ne veruju u gomilu trabunjanja bez ikakvih činjenica?

14. Da li misliš da i ti kao i mormoni, muslimani, hrišćani, bramani, jevreji i hiljade drugih postojećih religijskih kultova možeš biti zaveden, prevaren, zaluden u lakomo prihvatanje priče „utvarama na nebu" o „među i mleku na nebu“ posle tvoje smrti ili „roštilju na nebu" posle tvoje smrti?

15. Razlog za ovaj ispit je prvo da izazove čitaoca da misli:

Na osnovu iste logike i razmišljanja kojom uspešni ljudi vode svoje domaćinstvo, zanimanja, investicije, način učenja, i vođenja ostalih poslova korišćenjem istih metoda i odluka da prihvatiš takvu ideologiju:

a. Da li bi uložio tvoj teško zarađeni novac u bilo kakvu investiciju, projekt, posao koji se bazira samo na takve zaključke kao religija,

sujeverje, kultovi i magije? Milioni to rade. Šta misliš o tome?

b. Da li bi ti kao odrastao čovek, koji je dostigao zrelost razvoja i zdrav razum i inteligenciju, koristeći obrazovanje koje si dostigao, uvalio sebe u bilo koju poznatu religiju, kult ili magiju? Milioni to rade.

16. Kada si shvatio i definisao religiju, kult i magiju da li možeš da vidiš isti uticaj, prilog i način zavodenja koje sve priznate religije, kultovi i magije imaju zajednički: bez upotrebe ikakvog dokaza.

17. Pošto su skoro sva religijska verovanja nametnuta ljudima u ranom detinjstvu, obično pre ikakvog procesa učenja matematike, nauke, literature, umetnosti i filozofije, da li bi ti mogao i hteo da preporučiš da se bilo ko navede na takva verovanja na osnovu ničega drugog izuzev takozvane "vere" koja navodi na lakomost i praznoverje?

18. Koliko priča roditelji, prijatelji, socijalni radnici čuju od mladih trudnih žena koje su iznenađene i zaprepašćenje i negiraju pravi uzrok svoje trudnoće?

a. Da li bi ti verovao u takve priče danas?

19. Odakle potiče izraz "Nevino začće" ?

a. Ko nameće izraz "Nevino začće" ?

b. Da li to piše u Bibliji, bilo gde u Bibliji? Ne, nigde u Bibliji.

v. Da li veruješ da je to moguće ili istina?

20. Sada proračunaj svoje odgovore na sva pitanja iz ovog ispita.

Ako nisi potpuno zadovoljan svojim odgovorima, vrati se na pitanja i udubi se u suštinu ispita. Ako ne možeš da doneseš zaključke na bazi ovog ispita, možda ćeš doneti zaključak da ti je potrebno spasenje ili osećaš da ti je potrebna molitva i možda želiš da sebe podvrgneš pod učenje, brigu i nadzor neke od popularnih religija, kultova i magija? *Ako je to tvoj izbor i stvarno tvoj mi ti iz nužde želimo sreću...ZATO ŠTO BRATE I SESTRO TREBAĆE TI ..I TO MNOGO SREĆE.*

Identitet pisca nije važan ali pitanja sa tvojim odgovorima jesu.

Nikome nije potrebno da zna tvoje odgovore.

ALI AKO POŠTENO REŠIŠ SVAKO OD OVIH PITANJA I ODGOVORIŠ NA NJIH...ZA SVOJE SOPSTVENO DOBRO... ONO ŠTO JE VAŽNO RAZVIĆE SE NA ZADIVLJUVUĆI NAČIN.

Korisna literatura:

- 1.Ben Klasen: Večna religija prirode (srpski prevod)**
- 2.Pinchas Lapide:Židovi i kršćani.Naputak o dijalogu,Družba katoličkog apostolata Zg 1982**

- 3.P.Holbah:Razgoličeno hrišćanstvo,Rad Bg 1967**
- 4.Fridrih Niče:ANTIHRIST,Rad Beograd 1996**
- 5.R.J.Viper:Rim i rano hrišćanstvo,Sarajevo 1963**
- 6.Artur Šopenhauer: O religiji, I.Đ.Đurđević Beograd/Sarajevo 1922**
- 7.Veselin Čajkanović:O čitanju Biblije, Beograd 1912**
- 8.Ben Klasen:THE WHITE MAN'S BIBLE, Church of the Creator 1981**
- 9.Oleg Mandić:Od kulta lubanje do kršćanstva. Uvod u historiju religija, Zagreb 1954**
- 10.Ernest Renan:Život Isusov,I.Đ.Đurđević Sarajevo 1921,**
- 11.Erazmo Roterdamski:Pohvala ludosti,Kultura Beograd 1955**
- 12.Gulielmo Ferrero:Propast antikne civilizacije, Zagreb 1922**
- 13.Dragoš Kalajić:Uporište,Delo Beograd**
- 14.Ludvig Fojerbah:Predavanja o suštini religije, Kultura Beograd 1955**
- 15.V.A.Istarhov:Udarac ruskih bogova (srpski prevod)**
- 16.Julijan Imperator:Izabrani spisi,Beograd 1987**
- 17.Edvard Gibon:Opadanje i propast Rimskog carstva,Beograd 1996**